

yediveren

TEMMUZ - AĞUSTOS - EYLÜL • SAYI 3 • 10 TL • 2021

DÜŞÜNCE EDEBİYAT VE SANAT DERGİSİ

ÇELİK KAPIMIZIN
KORUYAMADIKLARI
Şevket HÜNER

NE FAYDASI
VAR?
Selman AYDEMİR

OP. DR. SALİH SELMAN HOCA İLE
HAYATİ İSLAM'LA YAŞAMAK ÜZERİNE
Ali ACAR

SERKAN AKÇELİK'E
İTHAFEN
İnsan Manzaraları

BAHÇE SAHİPLERİ KISSASINA
İBRET NAZARİYLE BAKMAK
Şükrü KABA

NUREDDİN TOPÇU
Zehra Nur YAVUZ

İSLAM'I HAYATA TAŞIMAK

ALİ ACAR • AYNUR YAVUZ • ENES YILMAZ • ERKAN BOSTANCI • FERDİ ÇÜRÜK • FEYZİ ÖZEK • HAKAN YILMAZ • HULUSİ FURKAN GÜRLER

İSMAİL YASİN AVCI • KADİR İNAN • MEHMET ÖZEK • MUHAMMED SALİM İNCE • NURİYE TOK • RABİA MECAN • RECEP KELEŞ • RESUL ARSLAN • SAADET AÇIKÇA
SAFİYE KUMKUMOĞLU • SELMAN AYDEMİR • ŞEVKET HÜNER • ŞÜKRÜ KABA • TANER ÇAYIR • ÜMİT BAL • ÜMMÜ GÜLSÜM ERGÜN KABA • ZEHRA NUR YAVUZ

Yediveren Eğitim Kültür ve
Hizmet Derneği
Yayın Organı

Sayı 3
Temmuz - Ağustos - Eylül

İnsan ve Medeniyet Hareketi
Yediveren Adına
İmtiyaz Sahibi
Hilmi Kaya

Sorumlu Yazı İşleri
Müdürü
Murat Deli

Editör
Mehmet Özek

Yayın Kurulu
Rabia Mecan
Zehranur Yavuz
Saadet Açıkça
Enes Yılmaz
Feyzi Özek
Taner Çayır

Görsel Yönetmen
Kadir İnan

Son Okuma
Tayfun Yıldız

Tasarım
İsmail Tuna

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN: 2757-5535

Adres
Yunus Emre Mahallesi
İnönü Caddesi
377. Sokak No:4

İletişim
0212 620 76 76

Email
yediverenicinyaz@gmail.com

Baskı
Matbaa İsmi

Sosyal Medya
f t i DergiYediveren

© Yayınlanan tüm eserlerin
bütün hakları Yediveren
Dergisi'ne aittir. Kaynak gösteri-
lerek alıntılanabilir.

EDITÖRDEN

Her sayıyı çıkaracağımız an, işte bu sefer çuvalladık hissi sarıyor bizi. Hiçbir şey bulamayacağımızı, zamanında yetiştiremeyeceğimizi zannediyoruz. Bereket olsun her sayıyı bir şekilde kotarıyoruz. Hatta bize gönderilen bazı yazılara dergide yer veremediğimiz durumlarla da karşılaşyoruz. Haklarınızı helal edin. Elhamdülillah diyoruz, çünkü her sayıda birbirinden değerli isimlerle röportaj yapma fırsatı buluyoruz. Elhamdülillah diyoruz, çünkü yazar kadromuz Hayatı İslam'la Yaşamak derdi ve davasında genç bir ekip. Elhamdülillah diyoruz, çünkü hamd edilecek işler yapmaya gayret ediyoruz.

Hayatı, istediğimizi yapabilecek ama sonuçlarına katlanamayacağımız bir şey olarak mı görüyoruz? Yoksa hayatı yalnızca Allah'ın istediğini yaparak, fatiha suresinde "sadece sana kulluk ederiz ve sadece senden yardım dileriz." diyerek ve O'na kulluğumuzu göstereceğimiz ve onunla ölüm sonrası için de mutluluğu yakalayacağımız bir şey olarak mı görüyoruz? Bu sorulara verdiğimiz cevap hem ölüm öncesi hem de ölüm sonrası hayatımızı doğrudan etkileyecektir.

En'âm Suresi 31-32. Ayette: *"Allah'ın huzuruna çıkmayı yalan sayanlar gerçekten ziyana uğramışlardır. Nihayet kendilerine kıyamet vakti ansızın gelip çatinca, onlar günahlarını sırtlarına yüklenmiş bir halde diyecekler ki: "Dünyada iyi amelleri terk etmemizden dolayı vah halimize!" Dikkat edin, yüklendikleri vebal ne ağır! Dünya hayatı bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Müttaki olanlar için şüphesiz ki âhiret yurdu daha hayırlıdır. Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?"* Sonuç olarak yaşamayı seçtiğimiz hayat tarzına göre hangi sonuçlarla karşılaşacağımızı biz belirliyoruz.

Selâmun Aleyküm

İÇİNDEKİLER

- 4 **Çelik Kapımızın Koruyamadıkları**
Şevket HÜNER
- 6 **Ne Faydası Var?**
Selman AYDEMİR
- 9 **Küfrün Karanlığında Rengarenk Algı**
Enes YILMAZ
- 11 **Muhâsebe - Musâhebe**
Rabia MECAN
- 14 **Bahçe Sahipleri Kıssasına İbret Nazarıyla Bakmak**
Şükrü KABA
- 16 **Güven-me!**
Feyzi ÖZEK
- 19 **İslam Hayata Ne Katar?**
Aynur YAVUZ
- 21 **Hacamat**
Safiye KUMKUMOĞLU
- 23 **Kur'an'da Lut Kavmi Bağlamında Eşcinsellik Meselesi - Tefsir**
Erkan BOSTANCI
- 26 **Serkan Akçelik'e İthafen - İnsan Manzaraları**
- 30 **Genel Cerrah Op. Dr. Salih Selman Hoca ile Hayatı İslam'la Yaşamak Üzerine - Söyleşi**
Ali ACAR
- 34 **Doğu Makedonya'da Bir Türk Şehir: Ustrumca - Sefer Düşü**
İsmail Yasin AVCI
- 37 **Fikir Ve Aksiyon Adamı: Nureddin Topçu - Diriliş Öncüleri**
Zehra Nur YAVUZ
- 39 **İslâmiyet'in Edebiyatımızdaki Yeri - Kitap Hâli**
Ümmü Gülsüm Ergün KABA
- 42 **Vahdet - Karikatür**
Kadir İNAN
- 43 **Gençlik Ekseriyeti - Deneme**
Hulusi Furkan GÜRLER
- 44 **Kâbus - Deneme**
Saadet AÇIKÇA
- 46 **Kent Mobilyaları - Yazgı ve Kurgu**
Ferdî ÇÜRÜK
- 48 **Filistinli Çocukların Sessiz Çığlığı - Sizden Gelenler**
Nuriye TOK
- 49 **Etkinlikler**
Taner ÇAYIR
- 50 **İkra Bulmaca**
Şükrü KABA

Çelik Kapımızın Koruyamadıkları

Şevket HÜNER

Finlandiya dönüşü arkadaşşıma 'orada seni en çok şaşkırtan neydi?' diye sormuştum. O da 'evlerin dış kapıları ahşap hatta üst kısımları camdandı' diye cevaplamıştı. Bu pencereden bakınca %98'i Müslüman olan bu tüten son ocakta herkesin dış kapısı çelikten ve dört bir yandan duvara geçen çelik millerden oluşan kilitlere sahip. Kilitli çelik kapımız açılırken çıkardığı ses ile adeta merkez bankasının ana kasasının açılışını andırmakta...

Artık bir şeyi edinmek kadar korumaya yönelik tedbirlere de yöneltiliyoruz. Evimize aldığımız her yeni ürün güvenlik tedbirlerini arttırmamıza sebep oluyor. Hatta bazılarımızın kalıcı konutunun duvarına gömülü çelik kasası mevcut. Apartman girişindeki kameralı ziller yetmemiş olacak ki site girişindeki güvenliklerden izin almadan misafirliğe gidemez olduk. Bunlar hep borçlanarak aldıklarımızın güvenliği için oluşturulan paranoyanın yansımaları...

Peki, hırsızlıktan korunma adına mecbur bırakıldığımız bu kadar güvenlik önlemine rağmen kendimizi güvende hissedebiliyor muyuz? Depreme dayanıklı kalıcı konutunuza hırsız girse neyinizin çalınmasından endişe ederdiniz? Mesela yeni borçlandığınız pencere boyutundaki kavisli smart tv'nizin çalınmasından mı? 10 yıl önce çalınmasından korktuğunuz 70 ekran trinitron Sony televizyonunuzu kendi elinizle eskiciye verdiğiniz ne çabuk unuttunuz. Ondan sonra çıkan plazma, lcd, led tv'lerin hiçbirini hırsız çalmamıştı. Aksine çelik kapınızı açıp site güvenlik elemanlarının gözetiminde kendi elinizle yok pahasına elden çıkarıp yeni model televizyonun taksitlerini ödemeye girişmişsiniz.

70'li yıllarda Almanya'dan gelenler Avrupalıların eskimeyi mobilyalarını almaları için birilerine para ödedikleri haberlerine inanamazdık. Şu sıralar bütün belediyelerin, atılan koltuk, yatak ve yemek odası takımlarını toplamak için özel kamyonetleri 7/24 faaliyette...

Konutlarımızda bulunan gömülü çelik kasalarda saklanan takıların modası geçince onları gram fiyatına elden çıkartmanın zararı hesap edilirken almak zorunda kaldığımız güvenlik giderleri ve buna rağmen çekilen endişelerin neden olduğu terapi seansları hesaba katılmaz.

Evimize aldığımız her yeni ürün güvenlik tedbirlerini arttırmamıza sebep oluyor.

Her erkeğin putu mesabesindeki yeni model otomobili için ödediği kasko, kameralı otopark, alarm ve bakım giderlerini, yeni modellerle değiştirmek için araba elden çıkarılırken edilen zarara katılmaması depresyona karşı önlem niteliğindedir. Hele 24 ay taksitle aldığımız akıllı cep telefonunun 8. taksitini öderken bir üst modelinin çıktığı için eskiyen telefonunuzu üçte bir fiyatına sayarak yenilemenizi öneren kampanyaları hangi hırsızlar düzenlemekte?

Bankalarda özel kasalarda korunan değerli(!) kâğıtlarınız, dövizleriniz, altınlarınız bu kadar güvenlik önlemine rağmen değer kaybettiği zaman eksilen miktarın sorumlusu kim?

Bu üst düzey güvenlik önlemlerine rağmen paranızın eksilmesine neden olan kim?

Değerli eşyalarımızı değersizleştirip gözden düşürüp zararımıza sebep olan kim?

Eşyalarımızın değerini koruyamayacak yeni güvenlik tedbirlerini pazarlayan kim?

Sahip olduğunuzu değersizleştiren, çıkan en yeni modelin tanıtım reklamları değil mi?

Bedava(!) izlediğimiz dizilerin maliyetleri bu reklâm gelirleriyle karşılanmıyor mu?

Bize hem ürün, hem de güvenlik önlemi satanların aynı kimseler olması rastlantı mı?

Şehrin önlenemez stresinden kurtulmak için eşyalarımızı yenilememizi salık veren kim?

Sahip çıkılamayanları almamız için yarınımızı borçlandırmaktan kazanç sağlayan kim?

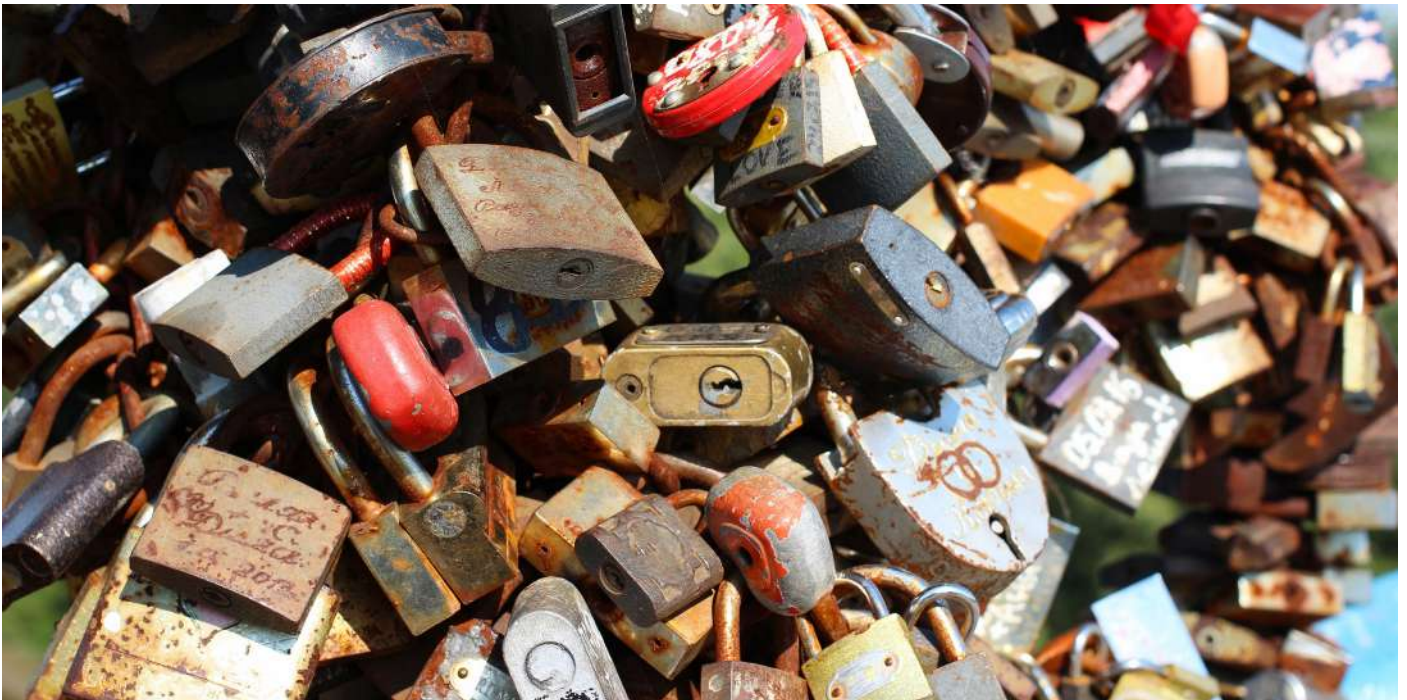
İnsanlar sevgi ve güven duygusu üzerinden kalıcı ilişki kurarlar. Sevgi azalıp çoğalabilir ama güven kaybedilince hayat, güvenlik önlemleri adlı sindirilme paranoyasına dönüşür.

Bu toprakların sükûnete ermek isteyen insanları, evlerine 'mesken' veya 'meskûn mahal' derlerdi. Kendileri o mutena semtin sakinleri olarak anılırdı. Hatta ihtiyaç sahibi olduğu halde istemeyenlere 'miskin'(ihtiyaçlarını karşılayamaması sükûnetini bozarmış kişi) denirdi.

O meskenlerin ahşap kapıları, akrabalara, komşulara, yetimlere ve ihtiyaç sahiplerine karşı ardına kadar açıktı. İçinde nenelerin ve bebelerin olduğu meskenlerine hırsız girenler, güvenlik tedbirlerini arttırma babından yetime, fakir fukaraya daha çok sahip çıkar, başının gözünün sadakasıyla, maaile kendilerini güvende hissederdilerdi.

Peki ya, korkularla sindirilmiş her gün bir yenisi eklenen güvenlik tedbirlerinin alındığı, bilgisayarlarla denetlenen sitelerin içindeki depreme dayanıklı, akıllı, kalıcı konutlarında oturmak için ömürlerini harcayan nenesiz ve bebesiz çekirdek aileler, kendilerini güvende hissedebiliyorlar mı? Tükettiği kadar mutlu olamayan, üretilmiş korkularla sindirilenler hangi psikiyatrik desteklerle modern yaşama tutunmaya çalışıyorlar?

Sizce hayatımızı çalanlar, önlem alınan hırsızlar mı yoksa bizi onlarla korkutanlar mı?

Ne Faydası Var?

Selman AYDEMİR

İslam ile müşerref olmamış birisinin neler kaybettiğini anlaması ancak İslam'a girmekle yani Müslüman olmakla neler elde edebileceğini kavramasıyla mümkündür. Kendisini Müslüman olarak tanıtan insanların da kendi nefislerine sormaları gereken önemli bir soru var; "Müslüman olmanın ne faydasını görüyorum?" Birçoğumuz kestirmeden "illa da bir faydasını mı görmemiz gerekir? Müslümanız işte yetmez mi?" diyebilirler; fakat bu tepkiyi verenler faydayı nerede aradıklarını da söylemeliler. Hem hayattaki her fayda ihtimalini kovalayıp hem de inandığımız bir yoldan fayda beklememek büyük tezatlık olacaktır. Burada "menfaat" değil de "fayda" kelimesini kullandığıma dikkat edilmelidir. **"Onlara yaptıkları fayda sağlamadı"** (Zümer/50) denilirken ya da faydasız

ilimden kaçarken (hadis) faydalı olan ve olmayan ayrımı tebarüz etmektedir.

Üzerinde zihin yoğunluğu yaşamamız gereken husus faydadan ne anladığımızdır. İnsanlar faydayı nerede arıyorlar? Fayda namına yapılan işlerin mahiyeti nedir? Aklımıza ilk gelen şey sanıyorum ki para, şöhret ve saygınlık konularında olacaktır. Çok para kazanmanın çok fayda getireceğini düşünüyoruz. Dolayısıyla faydalı işler sonu paraya çıkan işlerdir birçoğumuz için. "Para mutluluk getirmez önemli olan insanlıktır" diyerek olayı kestirip atan; ama bütün hayatını kısa yoldan zengin olmanın hesaplarıyla geçiren birinin seviyesine düşmeden tatminkâr cevaplar vermeli ve her şeyde olduğu gibi düşüncelerimizi

Kuran'dan başlatmalıyız. **Ona ne malı fayda verdi ne de kazandığı başka şeyler (Tebbet/2). İnsana bir zarar dokunduğunda bize yalvarır; sonra ona katımızdan bir nimet verdiğimizde, "Bunu ancak bir bilgi sayesinde elde ettim" der. Aksine o nimet bir imtihandır ama çokları bunu bilmez. Onlardan öncekiler de böyle sözler söylemişti; ama elde ettikleri şeyler onlara fayda vermedi. (Zümer/49-50)** Bu ayetten açıkça mala ve dünyevi imkânlara güvenip dayanmanın fayda getirmeyeceği bildirilmiştir. Peki önceki kavimlerin mala ve dünyevi imkanlara güvenerek maruz kaldıkları faydasızlık neydi? Diğer bir ifadeyle Allah cc' nin "... onlara fayda getirmedii" dediği meseleler nelerdi? İlk yansıyan cevap bu kavimlerin kendi helâklarına engel olamamış olmalarıdır.

**Allah (cc) Kuran'da
bir karanlık aydınlık
ayrımı yapmaktadır.
İman ile müşerref
olanların aydınlığa
erdiklerini diğerlerinin
ise karanlıkta
kaldıklarını ifade eder.**

Ne Medyen ne de Sebe halkı... Onlar onca zenginliklerine rağmen mahvolup gitmiştir. Ahiretteki kayıpları ise çok daha acıdır. Bu kavimler bütün açık delillere rağmen Allah cc ile bir inatlaşma ve içten içe bir savaşa giriştiler. Sonuçta kendilerinde vehmettikleri güce erişmeden bir faydasızlık içinde yok oldular. Hülâsa Allah cc peygamberine "sakın buralarda fayda arama" diyerek aranması gereken faydanın başka amellerde olduğunu haber vermiştir. Peki o ameller ve aranması gereken yollar nedir?

Kur'an-ı Kerim'de karşımıza fayda namına sıklıkla çıkan kelime öbeklerinden bazıları; "ebedi kurtuluşa ermek" "kalpler için bir şifa," "şeref ve izzete erişmek," "başımız sıkıştığı zaman yardım edilmesi," "türlü türlü nimetler," "beklenmeyen yerden rızıklanmak" şeklinde örneklenebilir. Dikkat edilirse bunların hepsi de vaki olduğu zaman insana nefes aldırın, göz aydınlığı veren, emniyet ve güven duygusu aşılayan ve kula kulluğu yok eden şeylerdir. Kimse bunlara burun kıvrımayacağına göre o zaman herkesin koşa koşa Müslüman olması gerekmez mi? Sorumuzun cevabı evet ise sorumuz nedir? Allah cc Kuran'da bir karanlık-aydınlık ayrımı yapmaktadır. İman ile müşerref olanların aydınlığa erdiklerini diğerlerinin ise karanlıkta kaldıklarını ifade eder. Batı dünyasında da bir aydınlanma hadisesi olduğunu biliyoruz. Hatta ondan önceki zaman için ise "karanlık çağ" ifadesi kullanılmaktadır. İslam'ın sunduğu aydınlık ile batının anladığı aydınlık arasındaki fark birisinin atılımını sadece eşya (meta) istikametinde dışı doğru,

diğerinin ise atılımını belli bir anlayış (hikmet) içerisinde hem içe (iç âlem, maneviyat) hem de tabiata doğru ve ahiret rotasını gözeterek yapmasıdır. Allah'ın bildirmesiyle bilen insan ile kendi aklını ölçü sayan insan farkı tebarüz eder. Batının bugün geldiği noktada tatminsiz, huysuz, saldırgan ve gün geçtikçe daha ruhsuzlaşan yapısı şeytanı hesaba katmadan giriştiği yolun sonucudur. İslam'ın önerdiği aydınlık ise her insan tekinin kararlı, tereddütlerden arınmış ve herkesi karşısına alabilecek cesarete haiz bir alana taşımayı vaat etmektedir. Tabi önemli olan bu aydınlığı her insanın kendi şahitliği ile yaşamamasıdır.

Gözleri doğuştan kör birisi yıllar sonra görmeye başladığı zaman yaşadığı hissiyatı konuşmaya değer mi? Bunun nasıl bir şey olduğunu ancak bizim de gözlerimiz açıldığında anlayabilir ve başkalarına da tavsiye edebiliriz. Şuayb dedi ki: "Ey halkım! Hiç düşündünüz mü, ya ben Rabbinden gelen açık bir belgeye dayanıyorsam ve o bana kendi katından güzel bir imkân vermişse? Sizi yapmaktan men ettiğim şeyleri kendim yapmak istemem. (Hud/88) Şuayb as'ın sahip olduğu kesin bir bilinç haline dikkat kesilmeli. Onun aklı ve yaşadığı tecrübeler ile Allah cc'nin ona verdiği imkânların bir araya geldiği nokta tam olarak şahitlik makamı olmuş oldu. Bu kesin bilinç ve şahitlik makamı artık onda öylesine kavi bir halde ki inkâr etse kendi öz varlığını inkâr etmiş olacak. Bizlerin de erişeceğimiz böylesine bir bilinç olduğunda iman kalplere ancak o zaman yerleşecektir. Bizi aydınlatmayan bir İslam kimseyi aydınlatmaz.

Hız Muhammed as'ın bizim için üsvetün hasene (en iyi örnek) olması gerçeğine yü-zümüzü çevirerek olaya farklı bir derinlik getirmeye çalışalım. Peygamber as'ın hayatında onun fayda olarak gördüğü şeyler nelerdi? Hız Peygamber Mekke'den Medine'ye hicret ettiğinde orada İslam devletinin temellerini atmaya başladı. Muhacirin ve Ensar'ın kardeşliği bu temellerin ta gönüllerden atılmaya başladığını gösterir. Bunun ne kadar güçlü bir şey olduğunu şu ayette Rabbimiz bize bildirmektedir; **Müminlerin gönüllerini birleştiren de O'dur. Dünyanın bütün servetini harcasaydın onların gönüllerini birleştiremezdin, fakat Allah onların aralarını düzeltti. O izzet ve hikmet sahibidir (Enfal/63).** Paranın gücünün yetemeyeceği bir kardeşlik ve bu kardeşlik ile oluşan gücün küfre galebe çalması. Bugün kapitalizm ile geldiğimiz dünya şartlarında her şeyin sayılara özellikle de paraya nispet edilerek tarif edildiğini her akıl sahibi görecektir. Bütün olasılıklar paranın ön şartı ile hesaba katılıyor. "Para yoksa her şeyi unut" ya da "paran çoksa bir yol bulunur" sözleri ne yazık ki bizleri de inandırmış gibi görünüyor. Hâlbuki bugün dikkatlerimizi her alanda "paranın geçmediği şeyler ile neler yapabiliriz?" rotasına çevirmemiz çıkış yolumuzun anahtarlarından birisidir. Şu açık ki kapitalizm bütün gücünü satın alabilirlik üzerine kurmuştur. Parasının geçmediği yerde biteceğini çok iyi bildiği için bugün ABD, dolarına uzatılan bütün elleri kırmıştır. Lenin'in binbir zahmetle ve inançla gerçekleştirdiği Sosyalist devrim en fazla 73 sene

gitti. Sonra her şeyiyle devrildi. İslam'ın yüreklerde yaptığı devrim bugün hala kâfirler için bir korku olmaya devam ediyor. Çünkü dünyevi bütün düzenlerin (kapitalist-sosyalist) dayanakları ne kadar sofistike (akıllıca) olursa olsun yine dünyevi bir meşakkat ile bertaraf edilebilir; fakat iman ile yürünen bir hayat hiçbir hesaba gelmez. Laboratuvara sokamadıkları ve ölçümleyemedikleri İslam bugün hala kâfirler için bir baş ağrısıdır.

Adına modern çağ denilen bu zamanda Müslümanların maruz kaldığı hadiseler bizleri düşündürmelidir. Peygamber as'ın nübüvvetiyle inşa olan İslam dininin kısa sürede dünyanın her tarafına hüküm salması, devrilmez denilen kralları ve otoriterleri devirmesi bugün neden bunun olmadığı sorusunu eminim hepimize sorduruyordur. Bütün bilekleri bükten İslam bugün bilek güreşinde yenildi mi? Allah'ın dininde bir değişme olmadığına iman ederek (bence bugün dil ile söylememiş olsalar da İslam'ın işe yaramaz olduğunu içten içe fahmeden çok Müslüman var) bütün sorgulamalarımızı ve uyarılarımızı Müslüman alemine yani kendimize çevirmeliyiz. Müslümanım dediği halde bütün korkusu eksik yatan maaşı olan, hasta olduğunda şifayı doktorunun kabiliyetinde ve becerisinde arayan, sahip olduğu her lütfu bağılı olduğu siyasi partinin ya da ideolojinin reisine bağlayanlar inanın henüz İslam'ın şifasına mazhar olamamış hastalardır. Etrafınızda böyle kaç kişi olduğunu düşündüğümüzde vahamet daha da netleşiyor.

**Adına modern çağ
denilen bu zamanda
Müslümanların
maruz kaldığı
hadiseler bizleri
düşündürmelidir.**

Küfrün Karanlığında Rengarenk Algı: LGBT

Enes YILMAZ

Lut'a gelince o, kavmine demişti ki: "Siz, kesinlikle daha önce hiçbir millettten hiç kimsenin yapmadığı bir hayasızlığı yapıyorsunuz."

Ankebut Suresi, 28. Ayet

LGBT'lilerin sapkınlıklarını masum ve kabul edilebilir gösterebilmek adına başvurdukları yegâne yol manipülasyondur.

2011 yılında imzalan İstanbul sözleşmesiyle beraber gündeme gelmeye başlayan ve son birkaç yıldır gündemden hiç düşmeyen bir konu LGBT yani eşcinsellik. Medya kanalıyla mütemadiyen "sevgi pıtırıcığı" olarak pazarlanan eşcinsellerin karanlık yüzünü pek az kişi bilir. Aslına bakılacak olursa bir Müslüman için eşcinselliğin tartışılacak hiçbir tarafı yoktur. Zira Allah'ın "hayasızlık" olarak tanımladığı eşcinselliği bir Müslümanın benimsemesi şöyle dursun sempati duyması dahi söz konusu değildir.

LGBT'lilerin sapkınlıklarını masum ve kabul edilebilir gösterebilmek adına başvurdukları yegâne yol manipülasyondur. Bayraklarında(!) kullandıkları farklı renkler manipülasyon amaçlıdır ve zihinlerde iyi ve sevimli bir intiba bırakmak amacıyla kullanılır. Yine sıklıkla kullandıkları "Aşk, aşktır." sloganıyla duygularımızı manipüle etmeye çalışmakta, aşk kavramını öne çıkararak sapkınlıklarına meşruiyet kazandırmaya çalışmaktadırlar.

Dizi-filmlerde eşcinsellerin müspet özellikleriyle ön plana çıkarılmaları da başka bir manipülasyon çeşididir. Şener Şen'in başrolde oynadığı ve 2007 yılında gösterime giren Kabadayı filmindeki "Sürmeli" karakteri buna somut bir örnektir. Kabadayı arkadaşları yine eski bir kabadayı olan Ali Osman'a (Şener Şen) zorda kalınca ihanet ederler ancak eşcinsel olan Sürmeli canı pahasına Ali Osman'ın yerini söylemez ve canından olur. (Gültekin, 2015) Ali Osman'ın kabadayı arkadaşlarına hitaben "Hepinizi toptasam bir Sürmeli etmezsiniz!" dediği sahne, filmin en çarpıcı sahnelerinden biridir. Pek çok dizide eşcinsel bir karakterin bulunması ve bu eşcinsel karakterin genellikle sempatik, sevecen, olması gözden kaçırılmaması gereken bir detaydır. Eşcinsellerin kötü gösterildiği dizi-film ise neredeyse yoktur. Peki gerçekten de eşcinseller bu denli masum, bu denli fedakâr ve sevecen midirler?

Pedofili ve İslam Düşmanlığının Vücut Bulmuş Hali: LGBT

Nort American Man and Boy Love Association (NAMBLA) olarak bilinen ve binlerce üyesi bulunan eşcinsel bir grup, küçük çocuklara cinsel sarkıntılığın legalleşmesi için çaba göstermektedir. NAMBLA'nın sloganı "8 yaşından önce ilişkiye gir." şeklinde belirlenmiştir. (Gültekin, 2015)

LGBT toplulukları şimdilerde pek hatırlamak istemese de ilk LGBT organizasyonu olan Mattachine Society'nin kurucusu olan Harry Hay, aynı zamanda bir pedofilikti. Harry Hay, pedofili bir organizasyon olan NAMBLA'nın destekçisiydi. Eşcinsellerin uluslararası çatı örgütü olan ILGA(International Lesbian and Gay Association) 1993 yılına kadar NAMBLA gibi pedofilik örgütleri

de barındırıyordu. ILGA Birleşmiş Milletlerden danışmanlık statüsü almıştı. Amerikalı senatör Jesse Helms'in ILGA'nın içinde barındırdığı pedofilik örgütleri ortaya çıkarmasından sonra BM ILGA'nın danışmanlık statüsünü askıya almak zorunda kaldı. (Gültekin, 2015)

İstanbul Beyoğlu'nda geçtiğimiz yıl 28 Haziran'da LGBT Yürüyüşü adlı etkinlikte "Şaban'la Recep'in aşkına Ramazan engel olamaz" pankartı açan 3 şüpheli hakkında yürütülen soruşturma tamamlandı. Müslümanlar için Recep, Şaban ve Ramazan aylarının "üç aylar" olarak adlandırıldığı ve manevi açıdan önemli bir zaman dilimini ifade ettiği vurgulanan iddianamede, "Recep, Şaban ve Ramazan ayları için 'mübarek üç aylar' ve Ramazan ayı için 'on bir ayın sultanı' gibi sözlerle bu ayların ne kadar önemsendiği belirtilir. Müslümanlar için üç ayların büyük bir öneme sahip olduğu herkesçe bilinmektedir" ifadelerine yer verildi. (Hürriyet, 26.05.2016)

Pedofiliyle bağlantıları olduğu bilinen sapkınların yuvalandığı Türkiye LGBTİ Birliği adlı illegal yapı, İslam dinine ve Peygamberimiz Hz. Muhammed'e (SAV) hakaretler etti. Milli değerlere saldırarak halkı provoke eden paylaşımlar yapan sapkın LGBT'lilere vatandaşlar büyük tepki gösteriyor. Twitter hesabı üzerinden yapılan paylaşımlarda ismi geçen yapı, İslam dininin pedofiliyi savunduğu iftirasını atarak, İslam peygamberi Hz. Muhammed'i (SAV) de bu iftirayla suçlayarak hakaretlerde bulundu. (Yeni Akit, 14.07.2020)

Boğaziçi Üniversitesi kampüsünde LGBT'ye yakın bir öğrenci kulübü, önceki gün açık hava sergisi düzenledi. Sergide, Kâbe'nin içinde yer aldığı Mescid-i Haram bölgesi resmedildi. Ancak Kâbe o resimden çıkarıldı, yerine Şahmeran figürü eklendi. Resmin kenarlarındaki LGBT sembolleri de dikkat çekti. (TRT Haber, 01.02.2021)

Bu ve buna benzer haberler, eşcinsel güzelleme yapanların pek de duymak istemeyeceği türden haberler. Oysaki eşcinsellikle ilgili biraz araştırma yapıldığında daha pek çok mide bulandırıcı gerçeğe karşılaşmak işten bile değil. Türk toplumunun büyük çoğunluğunun Müslüman olduğu bilindiği halde, LGBT'lilerin her fırsatta İslam'a hakaret etmeleri ve sonrasında ise sapkın yönelimlerine saygı duyulmasını istemeleri, çarpık zihniyetlerinin açık bir tezahürüdür. Eşcinsel olmadıkları halde, bu sapkın oluşumu cansiparane savunan sol ve seküler zihniyet de ayrı bir araştırma konusu olacak kadar ilginç. Söz konusu sapkın LGBT'liler olunca özgürlük havarisi kesilen sol ve seküler kesimin başörtüsü ve sakal konusunda takındığı yasakçı ve ötekileştirici tavrı herkesin malumu. Bir tarafta içinde yaşadığı toplumun dinine saygı duymadan saygı bekleyen LGBT'liler, diğer tarafta başörtüsü yasağını yaşam felsefesi edinen ama LGBT'ye özgürlük isteyen seküler kesim. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş.

Muhâsebe - Musâhebe

Rabia MECAN

**Düşme ey âvâre millet bunların hızlânına;
Vâkıfız biz hepsinin pek muhtasar irfânına;
Şark’a bakmaz, Garb’ı bilmez, görgüden yok vâyesi;
Bir kızarmaz yüz, yaşarmaz göz, bütün sermâyesi!..**

Mehmet Akif Ersoy, Hakkın Sesleri

Garba doğru akan nehirde defalarca yıkandı bu millet
Temizlemek gayeleriydi; dini, dili, örfü, ananeyi
Gâfil! Ne bilsin mukavemeti, sabrı, celili
Kanaatkâr ordunun döküldü izzet-i iman-ı delili

“Ah o eski...” diye mi hayıflansak, “Biz ne zaman bu hale geldik?” naraları mı atsak, “Bizim zamanımızda hiç böyle değildi. Hayr’olsun!” deyip yükü ve suçu zamanın omuzlarına yükleyip köşemize mi çekilsek... Hadi yapalım! Zaten yapmıyor muyuz? Ne kazandık, neyi düzelttik? Geçmiş güzellemesi yapmaya bu kadar hakkımız olduğunu düşünmüyorum. Zira bugünü inşa eden bizim dünkü niyet ve çabamız; niyetlerimizdeki samimiyet, doğruluk. Ne diyordu Hoca Nasreddin, “Biz geçmişte de aynı bilmem neydik!”

Övündük, Selçuklu ve Osmanlı mimari eserleriyle; bizim Selimiye’miz, bizim Sultan Ahmed’imiz, bizim Ulu Camimiz... Çünkü öyle duyduk, bizimmiş. Tarihini, inşa sürecini bilmeyiz, taşından işlemesinden anlamayız ama bizim. Divriği duruyor orada, Alaeddin Camii de peki biz neredeyiz? Hangi eseri inşa ettik yüzyıllar sonra anılacak, sayılacak? İnşa etmek şöyle dursun var olanı yıkmaya peşindeyiz. Yıkarken fiili yıkmayı kastetmiyorum, şöyle bir bakalım camii duvarlarına kimler ilan-ı aşk etmiş, kimler sloganlar atmış... Sol ayakla girdiğimizi fark ettiğimizde dönüp sağ ayakla tekrar girdiğimiz, bu denli hürmet ettiğimiz camilerin duvarlarında kendimizi ispatlama, gerçekleştirme akımını kim başlattı? Bu kadar mı çaresiziz? O kadar uzağa gitmemize gerek yok, her birimiz mahallelerimizdeki kutsal mekanlardan sorumluyuz. Çevremizdeki olumsuzlukları gidermekle mükellefiz. Önce mahalli bilgi ve ilgi olmalı ki “bizim Süleymaniye’miz” derken samimiyetimizi vakur arz edebilelim.

Ecdadımızın gözü gibi baktığı, İslam kültürünün bir parçası olan türbelerimizi düşünelim. İstanbul Türbeler Müze Müdürlüğü’nün kayıtlarında toplam 120 türbe olduğunu görüyoruz. Sultan II. Mahmud devrinde kültür ihya ıslahatlarıyla düzenlenen İstanbul’daki toplam türbe sayısı 350 civarında. Sahipsiz kalan türbeler ve tarihi yapılar (hanlar,

çeşmeler, hamamlar vb.) doğal afetlerden, arsa, gecekondü yağmacılarından dolayı yok olmuş durumda. Geriye kalan tarihi yapıların durumlarına gelince;

Mimar Sinan türbesinin hemen dibine bırakılmış çöp yığınları, sur diplerinde piknikçilerin bıraktıkları yiyecek atıkları (ki buralarda onlarca şehit sahabeler var), çeşmelerin içine dökülen mahalle çöpleri, yıkılmış ve üzerine bina inşa edilmiş mezar taşları, dükkâna çevrilmiş hanlar, tekkeler... Denetleme ve bakım sorununun olduğu aşikâr. Fakat övündüğümüz geçmişimizden yalnızca kurumlar sorumlu değil. Resûlullah (sav): "İçinizden biri bir kötülük görürse onu eliyle, buna gücü yetmezse diliyle değiştirsin; buna da gücü yetmezse kalbiyle (ona karşı) kin ve nefret beslesin. Bu ise imanın asgarî gereğidir." (<https://hadislerleislam.diyarinet.gov.tr/sayfa.php?CILT=5&SAYFA=451>) demiş. Şahit olduğumuz bu tarihi ve kutsal alanlardaki çirkinlikleri, kusurları evvela yetkililere bildirsek, sonuç alamazsak sosyal medyada paylaştık, medya platformlarını sosyal, kültürel, siyasi eleştiri ve yargı aracı olarak kullanıyoruz öyle değil mi, arkadaş gruplarıyla, derneklerle "ahde vefa" projeleri gerçekleştirecek nasıl olur? Yeter ki sahip çıkmak isteyelim. Geçmişi inkâr politikaları bizleri ancak nurlu bir gelecekte mahrum eder. Bizim maddi tapulardan ziyade manevi tapulara ihtiyacımız var.

Toplumun, hassaten gençlerin ıslahı için yitirdiğimiz maneviyatı geri kazanmak elzem. Çünkü bakıyoruz, ışıksız, ruhsuz semtlerimizde başıboş gezen gençlik, derdi tasası yok. Ya her şeyi tam ya da eksiği çok arayış içinde. Vakti bir Netflix dizisi izleyecek kadar kıymetli. Buraya bir parantez açmak istiyorum. Netflix, Exxen, BluTV, Mubi,

Spotify, Deezer gibi uygulamalar biliyoruz ki kredi kartı kullanarak satın alınan film-dizi izleme, müzik dinleme özellikleri olan ücretli platformlar. Niçin bu kanalları kullanan kişi yaş ortalaması ortaokul çağına kadar indi? İşte size bir emperyalizm ve kapitalizm oyunu. Artık 18 yaşından küçük çocuklar ebeveyn başvurusuyla ya da tek başlarına kredi kartı ve banka kartı kullanabilecek, internetten ücretli uygulamaları satın alabilecek. Çocuklarımızı özgürleştirdiğimizi düşünüyorsak yanılıyoruz. Zira zihinleri esaret altında, tek itaat ettikleri uygulamaların yönlendirmeleri.

Toplumun, hassaten gençlerin ıslahı için yitirdiğimiz maneviyatı geri kazanmak elzem.

Ham hayaller kuran bir gençlik, peşinden gittiği ise müptezel karakterler, diziler, filmler, reklamlar... Kişinin kendine saygısını, güzel ahlakını yitirmesine sebep olacak nitelikte; üstelik bütün manevi değerlerimizle alay eden çeteler, yapımlar. Sizce neden iftar, sahur sofralarını şenlendiren, aileyi bir

arada tutan şeyin bir içecek markası olduğu gerçeğini (öyle olduğunu zann ediyoruz) bize kabul ettirdiler? Üstelik helal olmayan bir marka.

Bankalar, reklamlarla Ramazan boyunca fitre ve zekatlarımıza ortak oldu, göğsümüzün sıkışması lazım; o güzide sahabelerin on bir ay boyunca heyecanla beklediği, hak ettiği gibi yaşadığı ve uğurladığı Ramazan ayına bizim “Bizden razı mısın Ey Ramazan?” diye sormaya cüret edebilmemiz için göğsümüzün sıkışması lazım...

Annelerimiz hep anlatır: “Eskiden mahallede yalnızca bir evde televizyon olurdu, hepimiz toplaşır oraya gider, çoluk çocuk üç saat boyunca çıt çıkarmadan film izlerdik. Ne güzeldi, birlik beraberlik vardı. Aile bağlarımız da böylelikle kuvvetlenirdi.” Bunun bir fıkra olmasını ve buna saatlerce gülmeyi çok isterdim. Ancak bu bizim toplumsal bir gerçeğimiz, çoğumuz işitmişizdir bu masalı. Üstelik kısa hükmünde çıkarım yapan büyüklerimiz, bu masal üzerinden eski yeni denklemi kurup yeni nesli mağlup edecek dersler veriyor. Sağlam, hakiki aile müessesesi ve kurbiyet, kıymetli ve bir o kadar ciddi bu iki kavram, ayaklar altında çiğnendiğinde biz cahiliyenin hangi safhasındaydık? Bir toplumu, devleti yıkmak için evvela aile kavramını ortadan kaldırmak gerekir. Mehmet Akif, bizim “her mevcudu çıplak bir inkılap ile yıktığımızı yalnız aileyi yıkamadığımızı; onu da yıkarsak doğrulmamızın mümkün olmadığını” söylüyor. Batı daima bu topraklarda bunu amaçladı. Çünkü biliyordu, askeri kuvvetimiz zayıf olsa da toplumun ve devletin ekonomik refahından bahsedemiyor olsak da bu devleti yıkmak, dağıtmak zordu. Zira geçmişten günümüze bizi bir ve diri tutan şey dinimiz, an’anelerimiz ve ailemizdi. Bu mesele üzerine kafa yoran Avrupa sefirleri bizim hassasiyetimizi biliyordu. Sizinle vasiyetname niteliğinde, hepimizin belki de ezberinde olması gereken, Fener Patriği V. Gregorius’un, Rus Çarı II. Alexander’a Osmanlı’yı bitirmenin nasıl mümkün olacağına dair gözlemlerini ve düşüncelerini yazdığı mektuptan birkaç alıntı paylaşmak istiyorum: **“Türkleri maddeten ezmek ve yıkmak gayr-i mümkündür. Çünkü Türkler, müsliman**

oldukları için çok sabırlı ve mukavemetli insanlardır. Gayet mağrurdurlar ve izzet-i iman sahibidirler. Bu hasletleri, dinlerine bağlılıklarından, kadere rıza göstermelerinden, an’anelerinin kuvvetinden, pâdişâhlarına (devlet adamlarına, kumandanlarına, büyüklerine) olan itâ’at duygularından gelmektedir...

Onların bütün meziyetleri, hattâ kahramanlık ve şecâ’at duyguları da an’anelerine olan merbûtiyyetlerinden (bağlılıklarından), ahlâklarının salâbetinden gelmektedir.

Türklerde evvela itaat duygusunu kırmak ve manevi rabitalarını (bağlarını) kesr etmek (parçalamak), dini metanetlerini (sağlamlığını) zâ’fa uğratmak (zaifletmek) icab eder. Bunun da en kısa yolu, an’anat-i milliye (milli geleneklerine) ve anevîyyelerine uymayan harici fikirler ve hareketlere alıştırmaktır. Maneviyyatları sarsıldığı gün, Türklerin kendilerinden şeklen çok kudretli kalabalık ve zahiren hâkim kuvvetler önünde zafere götüren asi kudretleri sarsılacak ve maddi vasıtaların üstünlüğü ile yıkmak mümkün olabilecektir.” (Mektubun tamamına erişmek için: <http://hayatiinanc.com/wp-content/uploads/yuklemeler/PatrikGre.jpg>)

Mektubun yazılma tarihinin üzerinden yüzyıllar geçmiş. Bireysel ve toplumsal maddi, manevi çatlaklarımız onu gösteriyor ki birçok değerimizi kaybetmişiz. Maneviyatımız sarsılmış, an’anelerimizden uzaklaşmış, kültürümüze ve tarihimize sahip çıkamamışız. Süleyman Çobanoğlu’nun dediği gibi:

“Anmaya çalışma: burda bir vakit Masum ve gönülden, aç ve yığıttık Kessen de sökülmez bir kavlimiz vardı Ucuz pahalara işte değiştik”

Ancak “şimdi sus-ma” vakti değil; ucuz pahalara değiştiğimiz bütün değerlerimiz İslamiyet’i iyi öğrenemediğimiz ve yaşayamadığımızdan. Acil vakalara yapılan ilk müdahalenin hayat kurtardığını biliyoruz; burada toplumumuz acil vaka ilk müdahale ise Kuran’ı Kerim’dir. Kuran’ı iyi anlamalıyız, kılavuzumuz Allah’ın kelamı olmalı. Peygamber kıssalarını hikâye okur gibi okumamalıyız; her kavmin varlığı ve helaki bizlere yol göstermeli. Hatırlayalım, yakın zamanda Avustralya’da develer katledildi, çok fazla su tükettikleri için. Ardından bölgede çeşitli doğal afetler yaşandı. Şimdi Salih Peygamberi hatırlayalım, kavmi devesini katlettiğinde nasıl helak olmuşlardı? “Gerçekten bu Kur’an, insanları en doğru yola götürür.” (İsrâ, 17/9).

Yaşayan Kur’an Hz. Peygamber (s.a.v)’i örnek alalım. “De ki, eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin.” (Ali İmran, 3/31). Hz. Peygamber’in (s.a.v) hayatı Kur’an’ı anlamada en kolay ve hakiki yoldur. O’nun ahlakı Kur’an ahlakıdır. Bütün Müslümanların ölçüsü Kur’an ve Sünnet olmalıdır, beşerî, fikrî, içtimai söz ve davranışlarımız bu iki hakikate göre şekillenmelidir. Elbette bu aynü’l hayattır, toplumların ıslahı bir ferman da değil İslami kâidelerde sıralanmıştır.

“Türkleri maddeten ezmek ve yıkmak gayr-i mümkündür. Çünkü Türkler, müsliman

Bahçe Sahipleri Kıssasına İbret Nazarıyla Bakmak

Şükrü KABA

Kur'an-ı Kerim'de kıssalar üzerinden Rab-bimiz bize birtakım mesajlar vermektedir. Bu kıssalardan biri de bahçe sahipleri kıssasıdır. Bu kıssa Kur'an-ı Kerim'in iki ayrı suresinde anlatılmaktadır. Kalem suresi ve Kehf suresinde bu konu anlatılmaktadır. Kur'an-ı Kerim'in indiği coğrafi ortam ve surelerin indiği dönemi göz önüne aldığımızda şunu diyebiliriz ki bu surelerin ikisi de Mekke döneminde nazil olmuştur. Dolayısıyla Hicaz, Taif, Medine veya Yemen taraflarında yaşanmış bir olaya atıf yapılarak bu kıssa bizlerin idrakine sunulmuş olabilir. Kur'an-ı Kerim'in indiği zamanın çok öncesine dayanan bir toplumu da örnek olarak sunmuş olabilir. Bahçe sahibi kişilerin isimlerinin ve yerlerinin zikredilmemiş olması aslında bizim kıssadan çıkarmamız gereken mesaja odaklanmamız gerektiğini göstermektedir. Kalem suresinin 17-33. ayetleri arasında anlatılan bu kıssayı dikkatle anlamaya çalışalım. Bakalım hissemize neler düşecek.

1. Kalem suresi 17-18 (İsyan Hastalığı: Kendini Yeterli Görmek)

17. (Resûlüm!) Doğrusu biz o bahçe sahiplerini belaya uğrattığımız gibi, bunları da belaya uğratırız. Hani onlar, sabah olunca (fakirler görmeden) onu mutlaka devşireceklerine yemin etmişlerdi.

18. (Allah izin verirse diye) istisna da yapmıyorlardı. (Kendi kendilerini yeterli görüyorlardı.)

19-20. Fakat onlar uyurlarken, hemen Rabbin tarafından dolaşan bir afet onu sardı da, (o bahçe kökünden) simsiyah kesiliverdi.

• Onlar belaya uğratıldılar. Belanın kendilerine isabet etme sebebi ise sabaha vardıklarında ürün alacaklarına çok emindiler. Bu hususta yeminde ettiler. Hiç düşünmediler nimetin gerçek sahibini. Onun için "inşallah" demeye gerek duymadılar. Bu ise onların kendi kendilerini yeterli gördüğünün bir işaretidir. Görüyoruz ki Rabbimiz bir bela isabet ettirdi. Sebebi ise bu bahçe sahiplerinin kendilerini yeterli görmeleri olmuştur. Şunu fark etmeliyiz ki müminin gücü arttığında gücün gerçek sahibini unutmamayı öğrenmelidir. Maddi güç sahibi insan ben yaptım, benim malım, benim emeğim, benim zenginliğim demeye başladığında

adeta Allah'ı devre dışı bırakarak kendi ekonomik güç ve refahını kutsamaya başlayacak ve bu kutsal gücün sahibi olarak da kendisini görecektir. Rabbim muhafaza buyursun.

2. Kalem suresi 21-25 (Vesvese unutturur!)

21-22. İşte sabaha karşı: "(Haydi!) Devşirecekseniz mahsulünüzün başına erkenden çıkın." diye, birbirlerine seslendiler.

23-24. Onlar: "Aman ha, bugün hiçbir yoksul, karşınıza (çıkıp) oraya girmesin!" diye fısıldaşarak gittiler.

25. (Fakirleri) menetmeye güçleri yetecek edasıyla erkenden gittiler.

• Mahsullerin başına erkende gitmek hususunda birbirlerine telinde bulundular. Tek bir amaçları vardı. Karşlarına bir yoksulun çıkıp da kendilerinden talepte bulunur diye endişe ediyorlardı. Ürünlerinin, paylarının, karlarının azalmasından duydukları korku, içlerindeki mal ve ürün sevgisi onlara Allah'ı unutturdu. Karşlarına belki bir fakir çıkmadı. Kendilerince tedbirlerini aldılar. Ancak bahçelerini gördüklerinde şaşkınlıklarını şu şekilde ifade ettiler:

Kur'an-ı Kerim'de kıssalar üzerinden Rabbimiz bize birtakım mesajlar vermektedir. Bu kıssalardan biri de bahçe sahipleri kıssasıdır.

3. Kalem suresi 26-32 (Ceza ve Pişmanlık)

26. (Fakat) birdenbire onu (harap olmuş, kapkara) görünce: "Herhalde (yolu) şaşırdık, (yanlış geldik)!" dediler.

27. (Bahçeleri olduğunu anladıklarında ise:) "Hayır! Asıl mahrum kalmış olanlar biziz." (dediler).

28. Onların en insafılsı: "(Ben) size demedim mi (Allah'a sığınıp, O'nu) tesbih etmeli değil miydiniz?" dedi.

29. (Onlar:) "Rabbimizi (zulümden) tenzih ederiz. Hakikaten biz zalimlerimiz." dediler.

30. Sonra dönüp birbirlerini kınamaya başladılar.

31. Dediler ki: "Yazıklar olsun bize! Doğrusu biz azgınlarmışız."

32. "Umulur ki Rabbimiz bize bunun yerine ondan daha hayırlısını verir. Hakikaten biz (bütün isteklerimiz için) Rab-bimize yönelenleriz."

• Gözlerine inanamadılar ve yanlış yere geldiklerini düşündüler. Ancak kısa süre sonra hem doğru yerde olduklarını anladılar hem de içlerine düştükleri durumun esas sebebini anladılar. Napsizliklerinin farkına vardılar. Mahrum kalanlardan olduklarını itiraf ettiler. Peki mahrum oldukları şey ne idi? Bu bahçenin harap olmasından nasıl bir ders çıkarmaları gerekiyordu? onlar bahçe-lerinden ürün aldıkça güçlerinin esiri haline gelmişlerdi. Verenin Allah olduğunu unuttular ancak güçleri ellerinden kayıp gidince alanın Allah olduğunu hatırlamaları çok da uzun sürmedi. Mallarını Rabbin razı olduğu şekilde tasarruf et-selerdi doğru bir yatırım yapmış olacak-lardı.

4. Kalem suresi 33 (Gerçek Azabı Unutma!)

33. İşte azap böyledir. Âhiret azabı ise daha büyüktür. Keşke (onlar bunu) bil-selerdi.

• Kissanın genel çerçevesine baktığı-mızda kissanın kapsamındaki son ayet olan 33.ayet aslında önceki ayetlerde bahçe sahiplerinin başına gelen bu mu-sibeti azap olarak tanıtmıştır. İbretlik bir imtihan vesilesi olarak başlarına gelen bu azapla yanlışlıklarını dünyada fark etme imkânı buldular. İşte dünya haya-tının azabı insanın pişmanlığına ve uya-nışına vesile olabiliyor. Peki, hakikate kör ve sağır olmaya devam edenlerin durumu ne olacaktır? Yoksa onlar ahret azabını mı bekliyorlar? Rabbimiz ahret-teki azabın daha büyük olduğunu bizle-re hatırlatıyor. Dünyanın basit bir azabı onları nasıl da kahretti. Dünya imtihanı-nı fırsat bilip tevbe hazırlayan kendisini azabın büyüğünden korumuş olur Rab-bimizin izniyle.

Bu kıssayı gruplar halinde ayet ayet irdeledikten sonra çıkarmamız gereken ilkeleri şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Kuran kıssalarını tefekkür ederek okumanın önemini far etmeliyiz. Rab-bimizin bizlere anlattığı bu gibi olaylara ibret nazarıyla bakmalıyız. Kendi payı-mıza düşeni almalı ve hayatımıza tatbik etmeliyiz.

2. İnsan bir işi kesinlikle yapacağım diye yemin edercesine şartlar öne sür-memelidir. Nefeslerin sayılı olduğu şu dünya hayatında bir saniye sonrasına garantimiz olmadığı gibi sabaha çıkma-ya da kendi irademizle garantimiz yok-tur. Rabbim dilerse (inşallah) sözüne ve hamdetmeye dilimizi ve gönlümüzü alıştırmalıyız. Bunu yaparsak unutma ve gaflet ortadan kalkacaktır.

3. Rabbimizin iradesini ve dilemesi-ni unutursak azap kapımızı çaldığında bazı gerçekleri acı bir şekilde hatırlarız. Acı çekmemek için mümin ferasetini kaybetmemelidir.

4. Maddi imkânımızı gücümüzü daha da artırmanın yolu onu biriktirerek artırmak değil, paylaşarak artırmak-tır. Dünyevi konularda insanlar kendi menfaatlerine en uygun yatırım aracını seçmeye çalışırlar. En doğru ve en karlı

yatırım Allah'ın dinine yapılan yatırımdır. Bunu infak diye tanımlıyoruz. Bakın Allah yolunda harcayanların durumuna: **"Mallarını Allah yolunda sarfedenlerin durumu, yedi başak bitiren ve her ba-şağında yüz tane bulunan bir tek (to-hum) tane(si)nin durumu gibidir. Allah dilediğine kat kat verir. Allah 'rahmet ve ihsanı bol olan' ve (her şeyi) bilen-dir."** (Bakara suresi-261). Rabbimizin verdiğinden daha fazlasını hangi yatırım ile elde edebiliriz ki? Paylaştıkça artıran bir dinin mensubu olduğumuzu unut-mamalıyız.

5. İnfak şuurumuzun, ümmet bilinci-mizin en diri olması gereken zamanlar-dan geçiyoruz. Gazze abluka altında, Kudüs esir alınmış, İslam coğrafyası kan gölüne dönmüş ve gönülleriniz bu-ruk. Dillerimizde duamız hep Kudüs'ün kurtulmasını ve zalimlerin kahrolması-nı dilemekte. Bahçe sahipleri gibi ken-di maddi kaygılarımıza, endişelerimi-ze kendimizi kaptırmamalıyız. Allah'ın dini, Allah'ın mazlumu, Allah'ın davası diyerek kendimizi sorumsuz zannet-memeliyiz. Allah'ın davası müminlerin omuzlarında yükselecektir. Bizler gü-cümüzü sonuna kadar sarf edeceğiz ki takatimizin kesildiği yerde Rabbimiz bize yardım edecektir. hamdettiğimiz nimetlerin şükürü sorumlu davranmak-tan geçer. Mazlumlara kol kanat ger-meliyiz. Zulmü engellemenin yolu safını doğru seçmekle başlar. Sonra o yol için gereken fedakârlığın yapılması gerek-mektedir. Abluka altındaki gazze için düzenlenen yardımlarına du-yarsız kalmayalım. Merhum Necmettin Erbakan hocamızın şu sözünü unutma-yalım: "Fırtınalara yön veren kelebekle-rin kanat çırpışıdır".bizler birer kelebek misali küçücük kanatlarımızı doğru isti-kamette çırpacağız. Birliğimiz bir fırtına etkisi oluşturacak ve bu fırtına zalimleri boğuncaya kadar vazgeçmeyeceğiz.

Güven-me!

Feyzi ÖZEK

Pek çoğumuz daha çocukluk çağından itibaren en yakın arkadaşlarımızla, asla başkasıyla paylaşmama sözü alarak sırlarımızı paylaşmışızdır.

Söz mü söz!

Yapılan sır anlaşmasından kısa bir süre sonra aramız bozulduğunda, tüm sırların en seilmeyen arkadaşlarla paylaşıldığını görünce, ilk güven kaybımız başlamıştır.

Her ne kadar bir daha kimseye güvenmem desek de, yaşadığımız tüm güven kaybına rağmen, en özel hislerimizi paylaşabileceğimiz yakın arkadaşlarımıza yine koşarız. Söz mü söz! Döngü böylece devam eder...

Kimseye güvenmeden yaşayabilir miyiz?

Güven duygusunun en az hava, su kadar hayati ve önemli olduğunu zamanla anlarız.

Gittiğimiz kasap, bakkal ve manava güvenmeden, sizce sağlıklı bir alışveriş yapabilir miyiz?

Güven nedir?

Güven, birine herhangi bir kaygı, kuşku ve tereddüt duymadan bağlanmak ve inanmaktır.

Güven kavramının temelinde inanmak ve teslim olma isteği vardır. Kısacası birimize inanmak istiyoruz.

“Acaba?” demeksizin inanmak istiyoruz.

Ama bir noktada tuzağa düşüyoruz...

Sınırı olmayan ve önlem alınmadan oluşturulmak istenen güven bağı, dostluklar kadar düşmanlıklara da sebep olabilir.

Kime %100 güvenebiliriz?

Mutlak anlamda %100 güven duyabileceğimiz sadece, Rabbimizin ilahi mesajını bize ileten peygamberlerden başkası olamaz.

“Şüphesiz ki ben, sizin için güvenilir bir peygamberim.” (26/Şuarâ, 178)

Ayeti kerimede peygamberlikten de önce kullanılan güvenilirlik duygusunun ne kadar önemli olduğunu idrak etmek gerek.

Kaldı ki Peygamberimiz Hz Muhammed'in (sav) asla yalan söylemediğini ve güvenilir olduğunu düşmanları bile inkâr etmemiştir.

Babana bile güvenme!

Anne karında başlayan güven duygusunun, tüm sıcaklığı ve masumiyetine gölge düşüren, babana bile güvenmeyeceksin sözüne ne zaman kurban edilir olduk.

Müslüman, Müslümanların elinden ve dilinden güvende olduğu kimsedir. Mümin de insanların canları ve mallarının güvende olduğu kişidir. (Buhari, İman 7)

Hem ayet hem de hadislerden öğrenmemiz gereken çok önemli ve gayet açık bir husus var.

Kardeşim, eğer kendimize Müslüman diyorsak, karşımızda kim olursa olsun bize güvenebilmeli.

Her zaman güvensizlik göstermek, her zaman güvenmek kadar büyük bir yanlışlıktır."

İnsanların "Acaba bu kişiye güvenebilir miyim?" soru işaretlerine bir Müslüman olarak maruz kalmamalıyız.

Peki, kime güvenmeliyiz?

Tamam, "babana dahi güvenmeyeceksin" diyenler, söyleyin kime güvenelim?

İçinde bulunduğumuz çağda, değer kaybı ve anlam karmaşası, güven duygusunu kara bir bulut gibi takip etmekte.

Peki, ilk uğrak noktalarımız nereler olmalı?

Bankalar mı? Huzur evleri mi? Çocuk esirgeme kurumu mu? Cezaevleri mi? Adalet sarayları mı? Sığınma evleri mi?

Yoksa Vicdanlarımız mı?

Hâlbuki birbirimize karşı dürüst ve güvenilir olsaydık adaleti sadece adalet saraylarından ibaret görmezdik.

Neden komşu komşusuna güvenemiyor? İşçi işverene, işveren ise işçisine güvenmiyor?

Neden eşler tam olarak birbirine güvenemiyor? Sokağımızdaki insana neden güvenemiyoruz?

Neden çarşıda, pazarda aldıklarımıza tam güvenemiyoruz? Neden bir araba veya ev alırken birbirimize güvenemiyoruz? Neden kullandığımız ilaçlara güvenemiyoruz?

Güvenememek hastalık mı?

"Her zaman güvensizlik göstermek, her zaman güvenmek kadar büyük bir yanlışlıktır."(Goethe)

Pistanthrophobia kavramı kısaca insanlara güvenme korkusuyla açıklanır. Bu korkuyu psikolojik bir hastalık boyutuna taşıyan ise, kime güvenilirse güvenilsin er ya da geç bir gün hayal kırıklığıyla karşılaşacağı düşüncesidir.

Güvensizlik, dış dünyaya karşı zihnin görünmez duvarlarını inşa etmektir.

Birçok duyguda olduğu gibi güven duygusunda da aşırı güvenme veya hiç güveneme büyük bir problem olarak karşımıza çıkmaktadır.

Toplum da tıpkı bir insan gibidir, güven duygusunun olmadığı yerde hastalık ve yozlaşma tüm yapıyı ele geçirir.

Ne kadar acı!!!

Günümüzde, aradaki duvarlar kaldırılacak dip dibe yaşadığımızı daha iyi anlayacağımız komşularımıza, bırakalım güvenip evin anahatlarını teslim etmeyi selam dahi vermeyi çok görenlerin olması,

Dünya Değerler Araştırmasının 2005-2014 dönemindeki kişiler arası güven sonuçlarına göre "çoğu insana güvenebilirim" diyenlerin oranı İsveç'te yüzde 63 olması, Türkiye'de sadece yüzde 8,

Birçok duyguda olduğu gibi güven duygusunda da aşırı güvenme veya hiç güvenememe büyük bir problem olarak karşımıza çıkmaktadır.

Türkiye'de Toplumsal Cinsiyet ve Kadın Algısı Araştırması 2020 sonuçlarına göre,

Aile dışı güven endeksinde en çok yüzde 73 ile askerlere güven duyulurken, diğer akrabalara yüzde 48, arkadaşlara yüzde 45, mahalledeki insanlara yüzde 25 ve yaşadığımız şehrin insanlarına yüzde 17 oranında güveniyor olunması,

Dünya Sağlık Örgütü 2020 verilerine göre: intihar eden sayısı 800 bin civarındadır. İntihar girişiminde bulunanların sayısı ise bu rakamın yirmi katı civarında.

Bu intiharlarda, artık kendisine dayanıp güvenebileceği kimse kalmadığı düşüncesi ve çaresizlik etkiliyse, toplumda az bir pahaaya güveni yok edenlerin sebep olduğu enkazın sorumlusunun hâlâ dışarda aranıyor olunması,

%99'u Müslüman olan ülkemizde güvenilecek insan arayışımızın çelişkisi...

Aşk, Dostluk ve Güven'in Hikâyesi

Bir zamanlar üç yakın arkadaş varmış... Aşk, Dostluk ve Güven... Üçü bir arada oldu mu harikaymış her şey... Gün gelmiş aşkın işi çıkmış...

Eh meslek bu kolay mı? Ama dostlarından ayrılmadan önce söz vermiş onlara.

Beni özlediğinizde gelin demiş; uzaklarda olmayacağım. Nerde gözleri arzuyla dolu birbirlerine bakan bir çift görürseniz ben ordayım. Ve ayrılmış yanlarından...

Peki demiş Dostluk Güvene; madem öyle ben de yoluma düşeyim... Görev çağırır... Ama merak etme, nerde birlikte ağlayan iki insan görürsen işte beni orada bulursun...

Güven ağzını açmış veda etmek için ama dostluk ayrılmış arkadaşının yanından onun son sözünü dinlemeden... Ve gitmiş uzaklara... Güven sessizce içinden geçirmiş elinde olmadan...

"Beni kaybederseniz, bir daha asla bulamazsınız..."

Son sözler...

Güven duygusu bebeklerin doğumundan 6 saat sonra başlamış.

Bebekler dahi güven arayışıyla dünyaya gözlerini açmışken, tüm duyguların başı olan güvenin toplumumuzda ne kadar hayati olduğunu bir kere daha düşünmemiz gerekir.

Nereye bu gidiş? İnsani değerlerimiz olmadan nasıl var olabiliriz ki?

Bizi biz yapan değerlerimiz şimdilerde ne halde?

Eskiden yolda kalmışlara, sokaktaki ihtiyaç sahiplerine yardım edilir, evlerin kapıları açılırdı. Peki, şimdilerde durumumuz nasıl?

Yolda kalmışlara bırakalım gece vakti yardım etmeyi, gündüzleri dahi ne kadar yardım edecek kadar güvenebiliyoruz?

Yolda kalan siz olsanız ve bir anlık elinizi cebinize götürdüğünüzde, paranızın düştüğünü ve cep telefonunuzun da şarjı bittiğini düşünelim. Eve dönüş için bu şokun da ötesinde bir şok yaşayıp toplumdaki güven duygusunun ne halde olduğunu iliklerinize kadar hissedebilirsiniz.

İslam Hayata Ne Katar?

Aynur YAVUZ

Sözlükte İslam, “kurtuluşa ermek, boyun eğmek, teslim olmak, teslim etmek, barış yapmak (inkiyat) ve itaat etmek” şeklinde açıklanmıştır. Din, Allah tarafından konulmuş bir kanundur. **İnsanlara yaratılış gayesini ve varoluş hikmetini bildirir.** Yaratana ne şekilde ibadette bulunacaklarını öğretir. İyi ve faydalı şeyler yapmaya sevk eder, zararlı işlerden alıkoyar. Din, insanın aklının kendi kendine sorup durduğu “Ben kimim, nereden gelip nereye gidiyorum?” sorularının tatmin edici yegâne cevap kaynağıdır. Din; adalet, iyilik, fedakârlık, doğruluk, fazilet gibi duyguların hayat membaı, insan vicdanındaki inanma ihtiyacının karşılığıdır.

İslam ve Din’in tarifini bu şekilde yaptıktan sonra gelelim **İslam’ın bireysel ve toplumsal hayatımıza kattığı değer ve faydalara.** İlk olarak İslam’ın ferdî hayatımıza kattığı değer ve faydaları şöyle sıralayabiliriz:

Allah’a kulluk görevini yapan kişi iç huzuru duyar

Allaha Teâlâ’nın bizleri yaratmasının ve rızıkımızı vermesinin, her türlü gerekli yaşam koşullarımızı halk etmesinin karşılığında (Zariyat 51/56) “Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım” diyerek bizden “kul” olmanın gereklerini yerine getirmemizi istiyor. Allah’a” kulluk görevlerinin başında Allah’a iman etmek O’na ibadet et-

mek, O’nu çokça zikretmek, O’nu yüceltmek, methetmek ve O’na şükretmek gelmektedir. Ayrıca bizden işlediğimiz günahlar için af dilemeyi, tövbe etmeyi ve bir daha günah işlemememiz için söz vermemizi bekler. İyiliği teşvik, kötülükten de uzak durmamızı ister. Her şeyden önemlisi ve kulluk görevlerimizden birisi de Allahu Teala’yı ve yarattıkları canlıları (insan, hayvanat, bitki nebatat ve kainat)’ı sevmemizi ister. Bütün bunları yerine getirdiğimizde Allah’a kulluk vazifesini yerine getirmiş olur ve iç huzuru duyarız.

İslam ile müşerref olan kişi kendini manevi açıdan daha güçlü ve güvende hisseder

Manevi yanı güçlü olan insanlar karşılaştıkları olumsuzluklarda sıkıntıların Allah’tan geldiğini ve yine Allah’ın izni ile gideceğini bildiği için olumsuzluklardan daha az etkilenir, umutsuzluğun şirk olduğunu bilerek ümitsizliğe düşmezler.

Namaz ve dua kulun Allah ile ilişki kurabileceği en iyi iletişim yoludur

Allah ile baş başa kalmak, insanı hayatın sıkıntılarından uzaklaştırır manevi güç verir. İbadet eden insanın Allah ile ilişkisi güçlenir. “De ki: Duanız olmasa Rabbim size ne diye değer versin?” (Furkan suresi 77. ayet) ayeti de duanın ne

Allah'ın her an kendisini görüp gözettiğini bilen insan, her sıkıntıya düştüğünde, Yaradanına ibadet ve dua ederek yalnızca ondan yardım ister, onun sevdiğini yardımsız bırakmayacağını bildiği için kuldan medet beklemez. Başka illegal yollardan çare aramaz.

kadar önemli olduğunu söylüyor. Duanın, yalnızca sıkıntılı zamanlarda yardım istemek için edilmeyeceğini her zaman yaratıcıya dua edilmesi gerektiğini de şu ayet belirtiyor: “Dağlar gibi dalgalar kendilerini kuşattığında içten inanarak Allah’a yalvarırlar. Ama Allah, onları kurtarıp karaya çıkarınca onlardan bir kısmı sözünde durur.” (Lokman suresi 32. ayet.)

Manevi kirlenmenin önlenmesi ve ahlaki zaafıların giderilmesi uyumlu, tutarlı, dengeli ve huzurlu bir hayatın yaşanmasına katkı sağlar.

Kulu, Allah’a bağlayan ibadet namazdır. Namaz hikmeti kavrandığında ve bilinçli bir şekilde yerine getirildiğinde insanı, dünyadaki hazların en zirve noktasına ulaştıran bir ibadettir. Çünkü namaz, kulun, hayatı bir an durdurup araya hiçbir vasita girmeksizin Allah ile baş başa kaldığı ve ona kavuştuğu bir andır.

Allah'ın her an kendisini görüp gözettiğini bilen insan, her sıkıntıya düştüğünde, Yaradanına ibadet ve dua ederek yalnızca ondan yardım ister, onun sevdiğini yardımsız bırakmayacağını bildiği için kuldan medet beklemez. Başka illegal yollardan çare aramaz.

İslam dini yaşantımızda kontrol mekanizması olup, hadis ve ayetler bize iyiliği emredip kötülüğü nehy eder. Anne ve babaya saygılı olmayı, hürmet etmeyi, insanlara karşı dürüst ve hoşgörülü olmayı “Yaratılanı severim yaratandan ötürü” düsturu ile tüm canlılara karşı iyi ve merhametli davranmayı, yalandan ve kul hakkından uzak durmayı, kibir ve bencillikten kaçınmayı, içki, kumar, zina ve faiz gibi Allah'ın yasakladığı haramlardan sakınmayı tavsiye eder.

İslam'ın toplumsal hayatımıza kattığı değer ve faydaları da şöyle sıralayabiliriz:

Güzel ahlakın gelişmesine katkıda bulunur

İyi ve doğru bir Müslüman hatta bir insan olmak için güzel ahlaka sahip olmak gerekmektedir. Allah kuluna ahlaklı olmayı emretmiştir. İyi bir insan iyi bir ahlaka sahiptir. Çünkü insanın diğer bütün canlılardan ayrıldığı tek özelliği ahlakıdır. Güzel ahlak, Allah'ın haklarını yerine getirmenin yanı sıra kulların da haklarını yerine getirmeyi kapsamaktadır. İnsana hayvana, yaratılana hoşgörü beslemek, merhamet etmek ve paylaşmak en erdemli en faziletli davranışların başında gelir. “Sizin en hayırlınız ahlakça en güzel olanınızdır.”

Adaletin tesisini sağlar, böylece toplum huzur içinde yaşar

Adalet; İslam'ın en çok önem verdiği konulardan birisidir. “Hakkı teslim etmek ve kim olursa olsun eşit muamelede bulunmak” manasına gelir. Adalet, her şeyi layık olduğu yere koymak, doğru hüküm vermek, haksızlıktan sakınmaktır. Adaletin zıddı zulüm, haksızlık, adam kayırmak gibi kötü davranışlardır. Yeryüzünde ilahi adalete uyulduğu sürece insanlar arasında huzur. Barış ve sevgi hâkim olmuş, ilahi adalet ölçülerine uyulmadığı dönemlerde ise zulüm, kan gözyaşı ve haksızlık hâkim olmuştur. İslam, hak ve adalet anlayışı üzerinde yükselen bir dindir. İslam dininde adalet denilince din, dil, ırk, cinsiyet veya milliyet farkı gözetmeden bütün insanlara eşit davranmak ve Allah'ın insana doğuştan verdiği can, mal, akıl, namus ve din gibi insan için hayati önem arz eden hakları korumak akla gelir.

İslam'da adalet hayatın her alanında gösterilmelidir. Savaşta, barışta, nimetlerin paylaşımında, ölçü ve tartıda, çalışmada, ücrette, çocuklar arasındaki sevgi ve mal paylaşımında, eşimize, komşularımıza karşı... Kısaca her zaman her yerde adalet.

Hülasa adalet, kâinatın düzeni, bir devletin bekası, ailenin ve toplumun huzuru, dünyanın saadeti, müminlerin ise ahirette huzur ve mutluluğudur.

İnsana verdiği merhamet duygusu toplumda yardımlaşmayı temin eder

İnsanı başkalarına iyilik ve yardım etmeye yönlendiren merhamet duygusudur. Tüm yaratılmışlara sevgi ile yaklaşma, onları kötülüklerden koruma ve kurtarma, zor durumlarında yardım etme, başta bulunma, affetme gibi iyi huy ve davranışların başlıca nedeni merhamettir. İnsandaki merhamet duygusunun kaynağı Allah'tır. Merhamet, Allah'ın rahman ve rahim isimlerinin bir tecellisi, bir yansımasıdır. Allah rahmeti ile yaratır, yaşatır, rızık verir, başlıklar ve peygamber aracılığı ile insanlara doğru yolu gösterir.

İçerisinde bulunduğumuz Ramazan ayında Allah bize merhamet ile hareket etmeyi, af yolunu tutmayı, iyilik ve güzellikleri çoğaltmayı nasip eylesin! Selam ve dua ile.

Faydalanılan Kaynaklar:
İlim ve Medeniyet, Dr. Erkan AYDIN

- DOSYA -

Hacamat

Safiye KUMKUMOĞLU

Her şeyin başı sağlık. Sağlık nedir, neden bozulur. Aslında vücudumuzdaki enerjinin bozulmasıyla sağlığımız da bozulmuş olur. Modern tıbbın ortaya çıkması 100 -200 yıl oldu ama insanlık tarihi binlerce yıldır var. "Tarih boyunca insanlar nasıl tedavi oluyorlardı?" bugün bu konuyu ele alacağız. İnsanlar binlerce yıldır Geleneksel Tıp yöntemleri ile tedavi oluyorlardı. Bu tedavi şekilleri nelerdir, bugün bu konuyu ele alacağız.

Sağlıklı olmak için önce enerjimizin sağlıklı şekilde akması gerekir. Enerjimiz neden bozulur? Bir takım iç ve dış etkenlerden dolayı bozulur. En başta insanın ruhsal durumu enerjinin akışını etkiler, değiştirir. Diğer dış etkenler yediklerimiz yaşadıklarımız fiziksel nedenler olabilir.

En önce yediklerimizi ele alalım Allah-u Teala herkesi farklı yaratmıştır her yiyecek herkese yaramaz kimine şifa olurken kimine de hastalık sebebi olur. Bu, insanların mizacı ile alakalıdır. Mizaç yaratılış özellikleridir. Bu da ayrı bir ilimdir. Rabbimiz bizi yaratırken aslında bizim özelliklerimizi de bizim çeşitli organlarımızda şifreler halinde yaratmıştır. Bu şifreleri okuyabilmek bir ilim gerektirir, buna da "İlmi Sima" denir. Eskiden hekimler hasta olan kişiyi gördüklerinde hiç muayene

bile etmeden yüzüne, gözüne, eline, tırnağına ve genel yapısına bakarak hastalık teşhisi yaparlardı ve ona uygun tedaviyi uygularlardı.

İşte bu şekilde birçok tedavi şekilleri geliştirilmiş ve halen günümüze kadar uygulanmaya gelmiştir. Geleneksel Tıp yöntemlerinde hastalığa bütüncül olarak bakılır. Bu nedir? Bir kişi hasta olduğu zaman mesela karnı ağrıyorsa, onun karın ağrısının geçmesi için tedavi uygulamadan önce bunun sebebi ortaya koyulur. Kişinin karnı neden ağrır daha çok bu sebepler üzerinden yola çıkılır. Yani karın ağrısını geçirmeden önce ona neden olan sebepleri ortaya koyup onları tedavi etmek yoluna gidilir. Zaten sebepler ortadan kalkınca hastalıklar da iyileşir.

Bu geleneksel kadim tıp yöntemleri çoktur. Biz bugün hacamatla tedavi yöntemini ele alacağız.

Hacamat Nedir?

Hacamat, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) tarafından tavsiye edilmiş sünnet olan bir tedavi şeklidir ve Miraç Gecesi Peygamber Efendimize tavsiye edilmiştir Peygamber Efendimiz (s.a.v.) "Kim hacamat yaptıırırsa herhangi bir tedavi görmemesinden ona bir şey zarar vermez.", başka bir

hadis-i şerifte "Tedavi olduğunuz şeylerin en hayırlısı hacamattır." diye buyurmaktadır.

Hacamat Nedir ve Nasıl Uygulanır?

Hacamat yiyip içtiklerimizden vücudumuzda kalan ve dışarıya atılamayan ve deri altında, kılcal damarlar da biriken atık ve toksin maddelerin kupa yöntemi ile dışarıya alınma işlemidir. Hacamat yaptırmak için illa hasta olmak gerekmiyor. Hastalanmadan önce yapılan hacamat hastalıklara karşı alınan bir önlemdir. Hazır ve katkılı gıdaların, dondurulmuş ve konserve gıdaların çok tüketildiği zamanımızda, hacamat bence senede iki kere mutlaka usulüne uygun, işinin ehli olan kişilere yaptırılmalıdır. Hacamatın temel mantığı zararlı olan pis kanı alıp orada taze kan hücrelerinin oluşmasını sağlamaktır. Bu nedenle asla zararı yoktur ve faydaları çoktur. Eskiden yeni doğan bebeklere kuyruk sokumundan hacamat yapılır, doğumda oluşan beyin ödemleri omurganın sıvı dolaşımına çekilerek beyinin rahat çalışması sağlanırdı. Bu nedenle bu çocuklar huzurlu, sakin, saygılı ve iyi huylu çocuklar olurdu. Hâla bazı yerlerde yeni doğan bebeklere kuyruk sokumundan 2-3 çizik de olsa hemen hacamat yapılır.

Hacamatın Faydaları:

- Kılcal damarlardaki tıkanıklıkları açar
- Kan ve dokulardaki gaz ve toksinlerin atılmasını sağlar
- Hacamat yapılan bölgeye bağlı damarlardaki kan akışını canlandırır dokulara besin ve kan daha rahat ulaşır
- Kaslardaki sertliği ve ödemleri çözer
- Yeni kan hücrelerinin oluşmasını sağlar
- Bağışıklık sistemini kuvvetlendirir vücut direnç kazanır
- Baş ağrısı baş dönmesi
- Akciğer hastalıkları
- Yüksek tansiyon
- Kireçlenme
- Bel ve boyun fıtığı
- Hormon dengesizliği
- Karaciğer hastalıkları
- İdrar kaçırma
- Prostat
- Fil hastalığı
- Regl düzensizliği
- Regl ağrıları
- Diz ağrıları
- Varis
- Migren
- Tenisçi dirseği
- Romatoid artrit
- Damar tıkanıklıkları
- Psikolojik ve ruhsal hastalıklar
- Göz rahatsızlıkları
- Kadın hastalıkları
- Tiroid hastalıkları
- Basur ve bunun gibi birçok hastalıkta hacamat şifaya vesile olmaktadır.

En iyi hacamat hasta olmadan yapılan harcamaktır.

Hacamat yapmadan önce uyulması gereken kurallar vardır.

Öncelikle birkaç gün hayvansal gıdalardan perhiz yapılır, sebze ağırlıklı beslenilir. Eşiyile birlikte olunmaz. Abdestli ve aç karına hacamat yapılır. Hacamattan sonra da en az 2 saat bir şey yenmez ve uyunmaz, o gün ve akşam banyo yapılmaz. Çizikler üzerine kantaron yağı sürülerek çabuk iyileşmesi sağlanır.

Hacamat pazartesi, salı, perşembe günleri yapılması uygundur. Ayın belli günlerinde yapılır, her zaman olmaz. Herkese de hacamat yapılmaz.

- Kanser hastalarına,
- Diyaliz hastalarına,
- Regl döneminde olanlara,
- Ameliyat olup üzerinden en az 6 ay geçmemiş olana,
- Hemofili hastasına yani kanı durmayana,
- Kalp pili takılı olanlara hacamat yapılmaz.

Kurallara uygun hacamat yapıldığında pek çok hastalığa şifa olur.

Zamanımızda eğitim alarak hacamat yapanların sayısı hızla artmaktadır.

Doğal tedavi yöntemleri kişilere zarar vermeden yapılan koruyucu ve tedavi edici yollardır. Kimyasal ve sentetik ilaçların zararlarına maruz kalmadan geleneksel yollarla tedavi olmak mümkündür. Tabii bunu söylerken modern tıbbi bırakın hastanelere gitmeyin demiyoruz. Tabii ki bunlar olmalı gerektiğinde hastanelere gitmeliyiz ama geleneksel tıbbın da bir tedavi şekli olduğunu unutmayalım. Her zaman sentetik ilaçlara karşı mesafeli durmaya çalışalım çünkü zararları yararlarından çok çok daha fazla.

Hacamat yiyip içtiklerimizden vücudumuzda kalan ve dışarıya atılamayan ve deri altında, kılcal damarlarda biriken atık ve toksin maddelerin kupa yöntemi ile dışarıya alınma işlemidir.

Kur'an'da Lut Kavmi Bağlamında Eşcinsellik Meselesi

Erkan BOSTANCI

Bugün Müslümanlar, altın vb. değerli eşyalarla dolu bir hazine sandığının üzerinde oturan, ancak onu açık değerlendiremeyen insanlar gibidir. İntisap etmekten şeref duyduğumuz, varoluşumuzun anlamını bulduğumuz İslam dininin insana hayat veren hükümleri dururken, çareyi başka yerlerde arayan insanlar olduk. Güneşten uzaklaştıkça nasıl donuyorsak, İslam'dan uzaklaştıkça da kalplerimiz, zihinlerimiz, ailelerimiz dondu. Oysa **"Yaratan yarattığınızı bilmez mi? O, sınırsız bilgisiyle her şeyi akıl sır ermez şekilde kuşatan, her şeyden haberdar olandır."** (Mülk 67/14) ayetinin de haber verdiği üzere insanı yaratan Allah, onu mutlu edecek, sorunlarına çözüm olabilecek şeyleri de en iyi bilendir. Ancak Müslümanlar olarak bu gerçeği ihmal ettiğimiz dönemden beri bunun maliyetini çok ağır ödedik ve hâlâ da ödüyoruz.

İslami değerleri ayakta tutmak, sağlıklı bir toplum kurabilmek için üzerine

hassasiyetle eğilmemiz, ihmal etmemiz gereken değerlerimizden biri hiç şüphesiz ki aile kurumudur. Aile kurumunun aldığı yara, tüm toplumu sarar ve toplumda üzerinden gelinemeyecek birçok probleme sebebiyet verir. Aile kurumunun Müslüman bir toplum için bu öneminden olacak ki Kur'an-ı Kerim'de aile ve aileyi ilgilendiren hükümlerin yer aldığı ayet sayısı diğer ahkâmla ilgili ayetlerin sayısından fazladır.

Müslüman bir bireyin, hayat sürerken karşılaşılabileceği bütün problemlerde olduğu gibi ailevi bir problemi olduğunda da çözüm için başvuracağı kaynak Allah'ın (c.c) Kitabı ve Rasulünün sünnetidir. **"...Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız- onu Allah'a ve Rasûl'e götürün; bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir."** (Nisa 4/59) ayeti de bizlere bu hususu ifade etmektedir. Biz Müslümanların her

konuda olduğu gibi aile ilişkileri konusunda da en güzel örneği hiç şüphesiz Hz. Peygamber'dir. Rabbimiz kendi kitabında Hz. Peygamber'i bizler için en güzel örnek (Üsvetün hasenetün) olarak tavsif etmiştir. (Ahzâb 33/21) Hz. Peygamber, **"Sizin en hayırlınız, ailesine en hayırlı olanınızdır."** (Tirmizi, Menâkıb, 63) buyurarak ailesiyle olan ilişkisini iyilik ve ihsan üzerine bina etmiştir. Eşleriyle tatsızlıklar yaşasa da onları asla incitmemiş, "Mü'min bir kimse eşine nefret beslemesin. Onun bir davranışından hoşlanmasa da razı olduğu başka bir davranış mutlaka vardır." buyurarak eşlere karşı her zaman saygılı, nazik, anlayışlı ve hoşgörülü olmayı tavsiye etmiştir.

Ancak Müslümanlar olarak bir süredir özellikle aile ile ilgili problemlerimizi Kur'an ve Sünnet'in rehberliğinde çözmek yerine birtakım beşerî kanunlardan medet umar olduk. İşte bunlardan birisi de resmi adı "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin

İstanbul Sözleşmesi, kadına yönelik her türlü şiddetin ve ev içi şiddetin önlenmesi, şiddet mağdurlarının korunması, suçluların kovuşturulması, suçluların cezalandırılması gibi ilkeleri olan bir sözleşmedir. Ölçütü beşer olan, Allah'ın hükümlerini ölçüt kabul etmeyen hiçbir sözleşme ve kanun başarılı olamayacağı gibi bu sözleşme de başarısız oldu.

Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi" olan İstanbul Sözleşmesi'dir. Bu sözleşme 2014 yılında yürürlüğe girmiştir.

İstanbul Sözleşmesi, kadına yönelik her türlü şiddetin ve ev içi şiddetin önlenmesi, şiddet mağdurlarının korunması, suçluların kovuşturulması, suçluların cezalandırılması gibi ilkeleri olan bir sözleşmedir. Ölçütü beşer olan, Allah'ın hükümlerini ölçüt kabul etmeyen hiçbir sözleşme ve kanun başarılı olamayacağı gibi bu sözleşme de başarısız oldu. Nitekim 2008 yılında Türkiye'de 80 olan kadın cinayeti, 2014'te yürürlüğe giren İstanbul Sözleşmesi'nden sonra artmış, bu sayı 2016'da 304, 2017'de 353, 2018 yılında ise 280 olmuştur. 2019'da evlenen çiftlerin sayısı 541.424 iken, boşanan çiftlerin sayısı 155.047 olmuştur. Bu istatistiklerin de gösterdiği üzere İstanbul Sözleşmesi, aileyi kurtarmak, kadına şiddeti azaltmaktan ziyade, kadının kocasına nasıl düşmanlık edeceğini, aileyi nasıl dağıtabileceğini öğretmiştir. Oysa Müslümanların esas sözleşmesi elest bezminde Rabbimizin "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" sorusuna "Evet sen bizim Rabbimizsin." demek suretiyle Rabbimizle yaptığımız sözleşmedir.

Bu sözleşme toplumsal cinsiyet, cinsiyet eşitliği gibi hususları gündeme getirmiş, kadın ile erkek arasında herhangi bir fark olmaması gerektiğini ifade etmiştir. Bu

da sonuç olarak LGBT bireylerin sayısının hızla artmasına sebep olmuş, bu hususlar okullarda eğitim olarak verilerek meşrulaştırılmış, kanunlar yoluyla da güvence altına alınmıştır. İnsan hakları, özgürlük, toplumsal cinsiyet eşitliği gibi soslu ifadeler de bu hususları toplumda meşru hale getirmek için sağlam kılıflar olmuştur. Ayrıca LGBT üyeleri, çeşitli medya araçları yoluyla diziler, filmler ve programlarda örnek karakterler olarak gösterilmekte, adeta bu yönelim insanlara özendirilmeye çalışılmaktadır.

Yüce Allah insanları erkek ve kadın olarak yaratmış, her birisine fitrı özellikler dediğimiz farklı özellikler ve kabiliyetler vermiştir. Bunun yanı sıra Allah (c.c) kâinattaki her şeye bir yasa koyduğu gibi insanın fitrattan gelen cinsel temayüllerine de yasalar koymuştur. Bu yasaya göre cinsellik nikâhla başlamalı ve sınırları korunmalıdır. Aynı zamanda nikâh iki karşı cins arasında olmalıdır. Fakat insanoğlu yeryüzünde Allah'ın (c.c) koyduğu bu yasaya karşı gelmiş, cinsellikle ilgili belirlenen sınırları aşmış ve bu sebeple yeryüzünde fesat çıkmıştır. Bu sınırları aşan toplumlardan biri hiç şüphesiz ki Hz.Lut'un (a.s) kavmidir. Bu kavim, Kur'an-ı Kerim'in farklı surelerinde pek çok defa bizlerin dikkatlerine sunulmakta, yaptıkları çirkinliklerden ötürü pek çok defa uyarılmaktadırlar.

Çoğunlukla Sodom ve Gomore bölgesinde yaşayan Hz. Lut'un kavmi dini açıdan şir-

kin egemen olduğu bir kavimdi. Bunlar, ah-laksızlığı hayat tarzı olarak benimsemiş ve bunu da başka insanlara dayatmaya çalışan kişilerdi. Kendilerini bu kimlik ile tanıtmaktan çekinmiyor, hatta başkalarının da böyle olmasını istiyorlardı. Bu kavim, kendilerinden önceki kavimlerin hiçbirinin yapmadığı (A'raf 7/80) bir çirkinliği yapmaya başlamışlar, erkekler şehvetlerini tatmin etmek için kadınları bırakıp erkeklerle yaklaşmışlardır. (A'raf 7/81) Cinselliğin sınırlarını ancak Allah'ın belirleyebileceğini (Bakara 2/187) göz ardı etmişler, kendi hevâ ve heveslerine uyararak, iffetsizlik yoluna girmişlerdir. Her türlü ahlaki değerini kaybeden (Enbiya 21/74) Lut kavmi, yaptıkları çirkinlikleri gizli değil, insanların gözleri önünde aleni yapıyorlar (Neml 27/55), yapmış oldukları bu hayâsızlığın da yayılması ve sıradan bir şey haline gelmesi için toplantılar düzenliyor, böylece evliliğin, neslin ve ailenin yok olmasına sebebiyet veriyorlardı. (Ankebût 29/29) Lut kavminin eşcinselliği sadece kendi aralarında rızaya dayalı bir uygulama değildi, zira onlar kendilerine misafir olan gelenlere de tecavüz ediyorlardı. (Kamer 54/37)

Kur'an'da Lut kavminin belli başlı üç önemli özelliği dikkatlerimize sunulmaktadır. Bunlar, müsriflik (A'raf 7/81), haddi aşmak (عَادُونَ) (Şuara 26/166) ve cehalettir. (techelûn) (Neml 27/55) Lut kavmi şehvet konusunda Allah'ın (c.c) koyduğu sınırları ihlal ederek müsrif bir kavim olmuşlardır. Yine onlar Allah'ın (c.c) insanın fıtratına yerleştirdiği cinsellik arzusu ile ilgili sınırlara riayet etmemişler ve bu arzunun tatmini için Allah'ın (c.c) helal kıldığı nikâha değil kendi hevâ ve heveslerine uyararak, hayâ perdelelerini yırtmışlar ve iffetsizliğe yönelmişlerdir.

Bu derece iffeti ayaklar altına almış bir topluluğa gönderilmiş ahlak ve iffet abidesi Hz. Lut, gayet hikmetli bir tebliğ ve davet yolu benimsemiş ve kavmine yaptıklarının ne kadar çirkin bir şey olduğunu anlatmıştır. Kur'an'da Şuara 26/161-173 ayetlerinde anlatıldığı üzere Hz. Lut, kavmini önce tevhide ve takvaya çağırmış, başlangıçta ahlaksızlığı direkt hedef haline getirmemiştir. Kavmine kendisinin bir peygamber ve güvenilir bir elçi olduğunu hatırlatmış, ısrarla kavmini takvaya ve kendisine itaate çağırmıştır. Kavmine yaptığı tebliğ ve davetten ötürü herhangi bir beklentisi olmadığını ifade etmiş, onlara yaratılışın hikmetini, fıtratın önemini ve nikâhın gerekliliğini anlatmıştır. Kavmine yaptıkları şeyin çok büyük bir sınır ihlali olduğunu söylemiş, ancak kavmi onun bu tebliğine karşılık onu bulunduğu topraklardan sürgün etmekle tehdit etmişti. Hz. Lut,

günahkâra değil günaha karşı ve düşman olduğunu açıkça belirtmiş, ancak söylediklerinin hiçbir faydası olmayacağını anladığı vakit Allah'ın emriyle oradan karısı hariç ailesinin diğer üyelerini alarak hicret etmiş, bu azgın kavim ise şiddetli bir yağmurla helak olmuşlardır. (Şuara 26/161-173)

Hz. Lut kavminde görülen bu çirkin eğilimlere Hz. Peygamber döneminde de rastlıyoruz. Bu kişilere muhannes veya hünsa denirdi. Hz. Peygamber, bu kişilerle ilgili birtakım tedbirler almıştı. Böyle bir eğilimin toplum içinde yaygınlaşmaması için gayret etmiş, bu eğilimde olan kişilerin ilişkilerini toplumun diğer üyelerinden ayırmış, toplumu bu konuda bilinçlendirmiş ve eğer bu eğilime istekli bir şekilde yönelenler olursa onların çok ağır cezalara çarptırılacaklarını haber vermiştir.

Kur'an'da önceki peygamberlerin kavimlerinin anlatılması boşuna değildir. Özellikle son 20-30 yıllık süreçte Hz. Lut kavminin yaptıklarının benzerlerine başta ülkemiz olmak üzere dünyanın pek çok yerinde rastlamak mümkündür. Son 20-30 yıllık döneme gelene kadar Yahudi ve Hristiyanlık da dâhil olmak üzere bütün dinlerde ve ideolojilerde eşcinsellik çirkin bir hadise olarak görülüyordu. Eski ve Yeni Ahit'te eşcinselliğin çirkin bir şey olduğunu anlatan pasajlar görmek mümkündür. Ancak 1960'lı yıllardan itibaren çeşitli kurum ve kuruluşların da desteğiyle eşcinseller bu yönelimlerini açıklamaya başlamış, ilk kez 1973'te eşcinsellik Amerikan Psikiyatri Derneği tarafından bir hastalık değil, bir hak olarak görülmüştür. İlk kez 2001 yılında Hollanda'da eşcinsel evliliklere izin verilmiştir.

Buraya kadar ele aldığımız İstanbul Sözleşmesi, bu sözleşmenin ortaya çıkardığı sonuçlar (eşcinsellik, aile ilişkilerinin yara alması) hiç şüphesiz ki aile, namus ve hayâ mefhumlarını olumsuz anlamda etkilemiştir. Müslümanlar olarak toplumda ortaya çıkan bu gibi kötü adetlere karşı gücümüz yetiyorsa elimizle, yetmiyorsa dilimizle, buna da gücümüz yetmiyorsa en azından kalbimizle buğz ederek bu kötülöklere karşı çıkmak imanımızın bir gereğidir. Bunun yanında nesillerin bozulması gibi toplumsal afetlere karşı mücadelenin sadece Müslümanlara ait olmadığını bilmeli, bu gibi kötülöklere mücadele için âkil insanların yer aldığı ortak platformlar kurmalıyız. Bu kötü adetlerin dinimizce günah sayılmasının yanında insan fıtratına aykırılığını da vurgulamalıyız.

İstanbul Sözleşmesinin ortaya çıkardığı sonuçlar (eşcinsellik, aile ilişkilerinin yara alması) hiç şüphesiz ki aile, namus ve hayâ mefhumlarını olumsuz anlamda etkilemiştir.

A black and white portrait of a man with a beard and mustache, wearing a dark jacket over a collared shirt. He is standing outdoors with a blurred cityscape in the background. The text is overlaid on a dark rectangular area in the lower half of the image.

**Serkan
Akçelik'e
ithafen**

- İNSAN MANZARALARI -

Serkan baştan sona samimiyet timsali bir dosttu. Samimiyetin de canı varmış! Çoğu zaman insanın derdine, davasına kimi ortak etmesi gerektiğini fısıldayan kanlı canlı organizmalarmış meğer. Bunu Serkan sayesinde kavradım.

“Bir insan hakkında ifadede bulunmak, bu ifadeyi de ibareye dönüştürmek zannedildiğinin tersine oldukça zordur. Çünkü bir kişiyle belirli bir mesafeden kurduğunuz beşerî ilişkinin verilerinden elde ettiğiniz tanıma, bir yaşantı olarak size anlamlı bir resim verse de, bu yaşantıyı ifadeleştirdiğiniz ya da ibareleştirdiğinizde, ister istemez sınırlı örüntülerle yetinmek zorunda kalırsınız. Çünkü her tanımlama teşebbüsü bir sınırlama etkinliğidir aynı zamanda.” Bu sözler İhsan Fazlıoğlu tarafından rahmetli Akif Emre Ağabey’e yazılmıştır. Bu sözlerin Serkan Akçelik için de geçerli olduğunun bilincinde olduğum halde kaleme aldığım yazı için lütfen beni mazur görün. Vefalı, mütevazı, samimi, cana yakın ve gayretli dost insana sunulan en has nimetlerden biridir. İşte Serkan Akçelik kardeşim böyle biriydi. Allah’a hamdolsun şu fani dünyada baki dostluk verdiğim için.

Serkan buluşmalarını Cami eksenli yapmaya gayret ederdi. Ne zaman buluşmak maksadıyla beni aradıysa namaz vakitlerine denk getirir, bu vesileyle buluşma adresinin odak noktasına Allah’ın evini yerleştirirdi. Tabi bu buluşmaların gerçekleştiği an, uzaktan tebessüm ederek yürekleri ısıtan, daha yanımıza varmadan sıkı sıkıya bizi kucaklayan ve sarılma anındaki samimiyeti ile hayretleri üstünde toplayan biriydi Serkan. Mehmet Akif Ersoy’un dediği gibi “İz bırakanlarla senin aranda basit bir fark var sadece. Onlar ömür boyu gayret ediyorlar; sen ömür boyu hayret ediyorsun.” İşte böyle hayret edilesi biriydi Serkan.

Evet, iyice anladım ki, Serkan baştan sona samimiyet timsali bir dosttu. Samimiyetin de canı varmış! Çoğu zaman insanın derdine, davasına kimi ortak etmesi gerektiğini fısıldayan kanlı canlı organizmalarmış meğer. Bunu Serkan sayesinde kavradım.

Durmak, ileriye gitmekten daha isabetli bir tercih olabilir. Bu hayatın yazılı olmayan bir kanunudur adeta. Kimi zaman tartışmaların kızıştığı anda, kimi zaman öfkenin doruklarında gezinirken, kimi zaman matematin zirvesini aşındırırken... Havsalamın daha fazla ileriye taşımaya güç yetiremediği Serkan’ın ölüm haberine “olamaz” gibi anlamsız bir söz ile karşılık verdim. Daha gençti, daha evlenecekti, daha yapacak işleri vardı, daha daha daha. Dinamik olması, sesinin güzel olması, iyi diyalog kurabilmesi, sempatik olması bir an film şeridi gibi hepsi gözlerimin önüne düştü... Yüce Rabbimizin buyurduğu kelimeler ile kendimi toparlamaya çalıştım. Onlar, başlarına bir musibet geldiğinde, “Doğrusu biz Allah’a aidiz ve kuşkusuz O’na döneceğiz” derler. Artık veda vakti gelmişti.

Ve toprağa verdiğimiz an geldiğinde bir yandan toprak atıyor bir yandan, dostluk nimetinin ne olduğunun henüz yeni farkına varmışken seninle, aramızdan ayrılıp gitmene içerleniyordum. Dostum gittiğine inanmak zor, anlam vermek için çabaladım, boşuştum. Yine Sakarya’ya gitmişsindir. Gelsen yine Sakarya’dan sarılsak doya doya, bir an olsun unutabilirdik ölümü samimi bir niyetle.

Mehmet Özek

Yolumun ışığı Serkan’ım, dostum, can kardeşim. Her şeyden öte hayatımın en önemli yerlerinde ve en güzel anlarında hep yanımda olan neşeli dostum. Lise yıllarımdan bugüne kadar beni ve bizleri hakka davet eden, hakikatin ışığına ayna olabilmeyi beceren, bizlerin yüreğini bu ışıqla aydınlanmasına vesile olan, en kıymetli dostlardan dostum. Lisede paylaştığımız okul çıkışında yediğimiz 2 simitin bu kadar lezzetli hatırlanmasına sebep olan oynadığımız basket maçlarından çözdüğümüz matematik sorularına kadar birçok güzel anıya sahip olduğum canım lise arkadaşım. Sadece lisede kalmayıp üniversitede de beni hiç tek başıma hissettirmede. Hatta kendi gibi nice dostların hayatıma girmesine vesile oldu yine.

Kendi hayatımda nice güzel insanlar örnek almaya çalıştım. Bu kişiler başta Efendimiz olmak üzere nice üstadlar, alimler

oldu. Serkan'ım başta Efendimiz olmak üzere tüm o kişileri hayatına işlemeyi benden ve bizden daha çok başardı. Hayatta o zatların canlı örneği olmaya bizlerden daha çok yaklaştı.

Rabbim ondan razı olsun. Bizlere hakkını helal kardeşim.

Hakan Yılmaz

Serkan... İmanına da ibadetlerine de gayretine de şahidiz. Rabbim hepsini karşısına çıkartsın. Becerebildik mi bilmiyorum ama eğer inancımız doğrultusunda bir şeyler yaptıysak, "Şimdi napıcaz?, Nasıl yapıcaz?, Halledebilecek miyiz?" sorularının cevabı hep ondaydı. Kendinden küçükleri toplayıp onlarla hemhal olan, onların yetişmesinde katkıda bulunan da o idi, yaşlılarıyla ilgilenen yardım eden de o idi. **Yeni tanıştığı insana da sıcaktı sanki her zaman görüşürmüş gibi. Sadece bir kere onunla çay içen birine vefatını söylediğinde bırakın konuşmayı mesaj yazacak güç bulamayıp "Abi ben çok kötü oldum, daha sonra görüşelim mi? diye müsaade isteyip, yasını yaşamaya çekildi. Bizim için Serkan böyleydi.**

Peki benim için Serkan neydi?

Serkan birçok yakın arkadaşım gibi yakın arkadaşımdı. Ama farkı benim için özel olan iyi ya da kötü her meseleyi anlattığım nadir adamlardan. Çünkü bilirdim aramızda kalırdı. Çünkü bilirdim hasedi yoktu. Bir şeye karar vereceğim zaman benim için iyi olanı ben göremezsem o görüp bana söylerdi. Bu kadar yakın olunca kamp onunla yapılır, piknik onunla yapılır, çaya onunla gidilirdi. Şimdi nasıl gideriz bilmiyorum. Allah ona rahmet etsin. Bize, özellikle ailesine sabır versin.

Recep Keleş

Serkan ve diğer genç hareket üyeleriyle beraber aynı evde kaldığım zamanların değeri önemi her zaman bende farklı bir önem taşıyor. Çünkü bizimkisi üniversite arkadaşlığı, ev arkadaşlığı değil, ensar muhacir kardeşliği.

Bizi bize kardeş yapan şey İSLAM'ın güzelliği.

Serkan mezun olduğunda da benim Sakarya'da olmam ve O'nun burada olması hasebiyle sık sık görüşür hasret giderirdik.

Her ne olursa olsun hiçbir zaman yüzünün solduğunu, moralsiz olduğunu görmedim.

Bir sıkıntımız olduğunda genel olarak hep birbirimize danışırdık.

Ben babama aileme söyleyemediğim sıkıntılarımı bu kardeşlerime söylerdim ve bana yakın oldukları için, sürekli şakalaştığımız için özellikle Serkan ve Yunus ile konuşur sürekli irtibat kurardık.

Serkan'ı tanımak isterseniz;

-Bir yerde namaz kılınacaksa imamımız belliydi: SERKAN

-Bir yerde bir karar vereceksek son sözü birine bırakırdık: SERKAN

-Bir yerde sorunumuz vardı, çözümü ondaydı: SERKAN

Bunu çok uzatabiliriz.

Ve aynı süreçte kardeşlik yaptığımız herkes buna şahittir.

Bu söylediklerim Allah şahit diğer herkes içinde geçerlidir.

Uzak şehirlerden gelen her birimizi birbirimize yakınlaştıran ve bizlerin kardeş olmasına vesile olan Rabbimize hamdolsun.

Biz kendisinden razıyız.

RABBİM de kendisinden O'nu yetiştiren güzel ailesinden razı olsun.

Çünkü böyle hayırla anılacak bir evlada sahipler.

Biliyoruz ki kardeşimiz, canımız, Serkan'ımız bir şehit gibi yaşadı ve Allah O'na yakışır bir şehitlik nasip etti.

Arkasından ona ve onu bu İslam terbiyesiyle büyüten yetiştiren ailesine ve emeği geçen herkese dua edecek binlerce insan bıraktı.

Mekânı cennet olsun.

Resul Arslan

Serkan kardeşim Sakarya'nın bana kattığı güzelliklerden biri. Yaşamıyla bizim için bir örnekti. Ölümüyle de ibret oldu bizlere. Sakarya'ya gittiğim ilk gün beni karşılayan, çay ısmarlayan Serkan idi. Büyük bir sorumluluk bilincine sahipti. Bu bilinç onu daima aktif, enerjik ve dinç kılıyordu.

Serkan ile aynı evi ve aynı odayı paylaştım. Sımsıcak ve samimiydi. Ranzanın üst katında ben, altında o yatardı. Onunla geceleri ettiğimiz ve bazen sabahı bulan muhabbetlerimiz olurdu. O muhabbetlerden öğrendiğim bir şey vardı onunla ilgili. O, Allah için koşturmayı, gençlerle ilgilenmeyi seviyordu. Bu ona sevdirmişti besbelli. Vaktinde onunla ilgilenen abilerine özeniyor ve daha çok koşturmayı gayret ediyordu.

Mezun olup farklı şehirlerde olsak da, muhabbetimiz devam ediyordu. Her gün konuşuyorduk neredeyse. İlgi-si, alakası ve samimiyetiyle benim için büyük bir dosttu Serkan. En güzel günümde de, sıkıntılı zamanlarımda da arayan o idi.

Asıl hayat ahiret değil mi zaten. Yabancı bir yere gitmedi o, Rabbimiz Serkan'ı bağışla ve bizi cennetinde buluştur.

"Dostların bir bir gidişi bizlere gideceğimiz yeri daha da sevdendiriyor."

Muhammed Salim İnce

Kelimelerin kifayetsiz, cümlelerin yarım kaldığı bir haberle sarsıldım. Can dostum, çocukluk arkadaşım Serkan'ın vefat haberini aldığım da. Sonbaharda yaprakların ağaçlardan ayrıldığı gibi Serkan da aramızdan ayrıldı. Birlikte omuz omuza çalışmalar yürüttüğümüz, insanların özellikle de gençlerin ihyası için mücadele veren, yol/dava arkadaşımın tabutuna da omuz vermek biz geride bıraktıklarına düştü. Zaten biz bu bilinçle yola çıktık. Gün gelecek birbirimizi askere uğurlayacak, birbirimizin düğününü organize edecek ve en son birbirimizin tabutuna omuz verecektik. Lakin ona hayatı veren zamanı geldiğinde emaneti geri

aldı. Hiç beklemediğimiz anda aniden aramızdan ayrıldı. Gerçi her ölüm ani değil midir? Annesi ölene öksüz, babası ölene yetim derlermiş. Peki ya evladı ölene? Diyecek bir şey bulamamışlar. Anne babasının acısı hâlâ taze ve hiç dinmeyecek bir acı. Rabbim yardımcıları olsun.

Dostluğumuz ortaokul yıllarında başladı. Ahirette de devam eder inşallah. İnsanlarla ilgilenmeyi severdi. Kendisinden yaşça küçük kişilerle ilgilenir. Onları kardeşi gibi görürdü. Onların okullarıyla ilgilenir, imkânı olmayana burs ayarlamaya çalışırdı. Üniversiteye hazırlık sürecinde olan onlarca kişiye süreç içerisinde destek olmuş. Tercih sürecinde de onları yalnız bırakmamıştır. Tembelliği sevmeyiz "Kalk bir işe yara" derdi. Üniversite yıllarında arkadaşlarıyla birlikte Medeniyet ve Düşünce Kulübü'nü kurdu. Yine arkadaşlarıyla birlikte kültür ve fikir alanındaki düşüncelerini ölümsüzleştirmek ve daha geniş kitlelere ulaştırabilmek için "Tohum" adıyla fanzin çıkardılar.

Güzel yaşayışına bizler şahidiz. Biz ondan razıyız, Allah da ondan razı olsun. Cennetiyle mükafatlandırınsın. Ahirette tekrar buluşmak ümidiyle.

Ümit Bal

Genel Cerrah Op. Dr. Salih Selman Hoca ile Hayatı İslam'la Yaşamak Üzerine

Ali ACAR

“En büyük nimet İslam’ı bilmek, O’nu anlayabilmek ve O’nu uygulayabilmektir.”

3 dil bilen 1961 İstanbul doğumlu Salih Selman, Saint-Joseph Fransız Erkek Koleji’ni bitirir. Tıp Fakültesinden mezun olduktan sonra Genel Cerrahi uzmanı olur. 40 yaşında ise ilahiyat okumaya başlar ve hafız olur. Genel Cerrah Op. Dr. Salih Selman ile yaptığımız röportajı siz değerli okuyucularımıza arz ediyoruz.

İslam’ı nasıl tanımlarsınız?

Allah-u Teala Kur’an-ı Kerim’de Maide Suresi 3. ayette “Sizin için İslam’dan razı oldum.” diyor. Efendimiz’e (ﷺ) Ankebut suresi 48. ayette “Sen bundan evvel kitabı bilmezdin.” buyuruyor. Yani bir insan ancak İslam’ı bilmek ile Allah’ın ondan neler istediğini, neleri haram ettiğini, nasıl hidayet bulacağını, nasıl davet edeceğini, bir toplumu nasıl kurabileceğini O’nun ile bilir. Tabi en büyük nimet İslam’ı bilmek, O’nu uygulayabilmek ve O’nu anlayabilmektir. Mevla’m o yolda hepimize ilerlemeyi nasip eylesin.

Hangi hayat tarzı bizi hem dünya hem de ahiret yurdunda kazançlı çıkarabilir?

Benim bütün derneklerde ve bilhassa Yediveren’de de gördüğüm şey insanlar Ehl-i Sünnet dernekte yani ümme-

tin vahdetini arzulayan ve ümmet için çalışan derneklerde ancak dünya ve ahirette başarılı olabilir. Bazı insanlar “İslami dernekte hizmet etmemle dünyadaki başarıma katkısı ne olacak? Sadece ben orada vakit kaybedeceğim.” diye düşünebilir. Orada huzur bulan, orada insanlarla sosyal ilişkilerini sağlamlaştıran kişi, aile ve iş hayatında da başarılı oluyor. Bu sayede çocuklarını da eğitebiliyor, oraya çocuklarını da götürebildiği için çocuğu da İslam dairesinin içine girmiş oluyor, dolayısıyla huzuru buluyor. Hanımı da bir bakıyor ki, kocası bir yerde hizmet ediyor daha huzur buluyor. Yani hem aile saadeti hem de çocukların yetişmesi için insanın bir İslami dernekte çalışması lazım.

Hayatın bütün alanlarını kapsayacak şekilde nasıl bir teslimiyet anlayışından söz edebiliriz?

Allah, Hz. İbrahim (عليه السلام)’e yüz yaşına yakın çocuk veriyor. Sâffât Suresi 102. ayette buyuruyor: “Çocuk kendisiyle birlikte koşup yürüyecek yaşa gelince İbrahim ona, ‘Yavrum, ben rüyamda seni boğazladığımı gördüm. Düşün bakalım, ne dersin?’ dedi. O da, ‘Babacığım, emrolunduğun şeyi yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın’ dedi.” Yani çocuğu olmuş, çocukla yürümeye çıkmış, tam zevkli zamanı, onunla oyunlar oynuyor. Çok büyük bir imtihan Hz. İbrahim (عليه السلام) olabilmek. Değil mi?

Çocuk isteyeceksin Allah-u Teâlâ’dan tam o çocuklar

yürümeye koşmaya başlayacak, Allah-u Teala da sana diyecek ki “Oğlunu kes!” ve devamında “Ey evladım, ne düşünürsün bu konuda?” der, İbrahim. Çünkü, Allah teslim olmuş bir kul istiyordu. Şimdi imtihan ediyor İsmail’i bakalım ne diyecek bu işe?

Evet, Hz. İsmail (عليه السلام) ufak çocuk, cevap veriyor. “Allah sana ne emrediyorsa onu yap.” Hz. İbrahim (عليه السلام) ve Hz. İsmail (عليه السلام) teslim oldu kesme işine. Kesme işine teslim oldu düşünabiliyor musun? Öyle yapılacak kolay bir iş değil. Biz namaza zor gidiyoruz. Derneğe bir gitsek bizden iyisi yok. Onlar razı olmuş. Devamında Hz. İsmail (عليه السلام) diyor ki: “Baba, ben senin oğlun olduğum için yüzüme bakmak senin için zor olur. En iyisi arkamı döneyim öyle kes, bıçağı da iyi bileyle diyor.” Şimdi sünnet olmak için yanıma gelenlere bakıyorum. “Hocam, ben şimdi nasıl dayanacağım bu sünnete. Ben fena oldum. Ben gidiyorum” diyor. Hem teknolojik aletler var hem de alacağımız 1 cm’lik et parçası. İşte teslimiyet.

Kime ve niçin teslimiyet? Teslimiyetimin bir ölçüsü var mıdır?

Hendek savaşında bir tarafta on bin kişilik düşman ordusu bir tarafta iki ya da üç bin kişilik İslam ordusu. İslam ordusunun etrafı çevrilmiş. Efendimiz (ﷺ) çareler arıyor... Bir hendekten geçseler güçleri yok savaş etmeye. Gatafân kabilesi liderleri ile konuşuyor, diyor ki: “Hurma verirsek ordunuzu oradan çeker misiniz?” akabinde ashâbı ile istişare yapıyor. Ashâp soruyor “Ya Rasûlullah (ﷺ) bu ayet midir? ya da senin bizim için düşündüğün illa yapmamızı istediğin bir şey midir? Buna da teslim oluruz. Sen bizden bir şeyi kesin istersen onu yaparız.” Çünkü hem Allah’a hem de peygambere itaat emredilmiş. Ashâb “bize de fikir ve söz hakkı var mı?” Yani “bizim fikrimizi soruyor musun?” diyerek teslimiyetlerini garanti altına alıyor.

Peygamberimiz (ﷺ): “Evet, fikrinizi söyleyebilirsiniz.” diyor. Devamında “Ya Rasûlullah (ﷺ) biz onları İslam’dan önce de sevmedik. Savaş yapardık, tepelerdik onları. Yani sen şimdi bizim yanımızdayken biz onlara

nasıl hurma veririz. Allah ve sen bizimleyken biz onlara hurma vermeyi düşünmüyoruz.” derler. Efendimiz (ﷺ) gülüyor ve “Tamam” diyor. Sahabelerin teslimiyeti böyleydi.

*Allah’ın kuralı varsa kesin.

*Peygamber Efendimiz (ﷺ) ısrar ediyorsa kesin.

*Fikir söylediklerinde bile yine Rasûlullah’a (ﷺ) bırakıyorlardı sonucu.

Yani bugün içimizdeki yöneticilere itaat edeceğiz ve itaatin ölçüsü de Kitap ve Sünnete uygun olacak inşallah.

İslam insandan teslim olmasını isterken insan İslam’ı teslim almaya kalkışınca bir davranış sergiliyor. Sizce insanlar teslim olmak ile teslim almak arasındaki tercihlerinde neyi hedefliyor?

Allah-u Teâlâ Furkan suresi 43. ayette “Kendi nefsinin arzusunu kendisine ilâh edenini gördün mü?” buyuruyor. Ve burada dikkat çekiyor. Yani hevasını heves edene dikkatleri yoğunlaştırıyor ve onu yeriyor. Hatta bunu köpeğe yani hayvanların isteklerine benzetiyor. Peygamber ashâbına bakıyorsunuz içki içiyorlardı içkiyi bıraktılar, faiz vardı faizi terk ettiler, senelerce yaptıkları günahları bıraktılar. Sahabe-i Kiram efendilerimiz nefislerini feda ettiler yani her şeylerini bıraktılar. Efendimiz (ﷺ) Hz. Ebubekir’e (r.a) soruyor.

-Ne kadar getirdin yardım?

-Hepsini getirdim

-Peki, eve ne bıraktın?

-Allah ve Resulünün sevgisini bıraktım.

Biz versek mi vermesek mi diye düşünüyoruz. Derken kırkta birini zor veriyoruz. Onlar hepsini veriyorlardı. Dünya sevgisi yoktu onlarda. Dünya sevgisi olunca ne oluyor? Bir örnek vereyim. Bizim rahmetli Saim Akmehtem anlatmıştı bana. Meşhur bir hocanın yanındaydık bizi aramış, iş yapacak faiz mi değil mi? sormak istiyor. Hoca diyor ki “Olmaz”, soran kişi o işi yapacak kafaya koymuş ya. Başka türlü anlatıyor. Hoca “Olmaz” diyor. Hoca olmaz dediğinde kapatması lazım değil mi? Çünkü karşısındaki hoca Halil Gönenç. Hoca fıkhıta bir numara. Üçüncü kere de soruyor, farklı bir şekilde... Ben de yanındayım dinliyorum diyor. En son Halil Gönenç Hoca “Allah’a ısmarladık, Allah’a emanet ol.” diyor, kapatıyor. Artık işi kafaya koymuş ona fetvayı verecek alimi arıyor. Bugün niye böyle nefisler ve nefsi ne uyup karar veren alimler çıktı? Yani kuralları delmeye uğraşıyoruz, dolayısıyla da Allah-u Teala’da böyle adamları musallat ediyor başımıza. Böylece biz işimize göre İslam’ı ayarlamaya çalışıyoruz. Bu çok yanlış. Şimdi Allah muhafaza bir kalp doktoru derse ki “Kalbin duracak.” Adam ne der? “Aman hocam, ne diyorsun? Ben buradan çıkmayayım, lütfen bunu düzelt.” der. İki

Ben İslam’ı biliyordum sanıyordum ehline gidince hatalı olduğumu gördüm. Demek ki İslam’da hata yapıp yapmadığını alimlere soracaksın.

günlük dünya için doktorun o kan tahliline inanıyorsun da, Kur'an-ı Kerim'de hevasını heves edenlerin cehenneme gideceğine neden inanmıyorsun? Neden gidip bir Ehli Sünnet derneğinde kendini düzeltmiyorsun? Mevla'm kendini düzeltenlerden, İslam'a teslim olanlardan eylesin bizleri.

Amin. İş, okul, aile ve hayatın her alanındaki ilişkilerimizde anlaşmazlıkların çözüm adresi İslam diyebilir miyiz?

Tabii. Mesela evliliğimin ilk zamanlarında hanımla çok tartışma çıktı, tartışmalar baya büyüdü, benim Ahmet hocam var, hocam eve hakemliğe geldi. Ben hocadan ders alıyorum, hatta diyorum ki yüzde yüz haklı benim. Hocam şöyle yapacaktık yapmadı, şöyle olacaktı yapmadı diyorum... Düşünüyorum ki Hoca, hanımda kabahati bulacak. Dinledi, dinledi. "Hatalı olan sensin Salih" dedi. Hem de yüzde yüz hatalı buldu beni. "Benim talebem iken hanımına nasıl zulmedersin?" dedi. Şaşırdım kaldım. Ekledi, "Birincisi, senle hanımın bir misin? Sen erkeksin, ikincisi, senin baban savaşlarda savaşmış bir albay, seni de öyle disipline etmiş, yetiştirmiş, ayrıca güreşçisin sen. Ezmeye kalkmışın hanımını. Takipçiyim. Şimdi kızcağıza telefonumu veriyorum, bir daha Salih sana ziyaret ederse beni ara. Salih'in canını okurum" dedi. Ben İslam'ı biliyordum sanıyordum ehline gidince hatalı olduğumu gördüm. Demek ki İslam'da hata yapıp yapmadığını alimlere soracaksın. Hatta bak bir örnek daha vereyim. Yine bir gün kayınpedere gitmek durumu söz konusu oldu. Ben Ahmet Hocama yine meseleyi götürdüm. Yoğunluğumdan dolayı hak verecek zannediyordum ancak bana her hafta gitmemi söyledi. Ben şok oldum nedenini sordum. "Sen de büyüdüğün zaman evlatların sana gelmez" tarzında bir cevap verdi. Her hafta gidildi bu sefer, hatta kayınpeder beni arayıp "hafta sonu seni almaya geleyim mi?" diye beni mütemadiyen arardı.

Bir dava erinde olması gereken özellikler nelerdir? Dava yolunda dökülmemek için nasihatleriniz nelerdir?

Musab Bin Umeyr, Mekke'nin en zengin ailesinin en sık, en yakışıklı gençlerinden biriydi. İyi mekanlarda yetişmiş. İslam'a girdikten sonra Musab bin Umeyr zengin olmasa da ortalama bir Müslüman gibi yaşayabilirdi. Şık elbiseler giyinebilirdi. İnsanların nazarında bu hali yadırganmazdı. Ama Medine'ye sahabilerin arasında Hoca olarak gönderilir. Bir zamanlar en şık elbiseler giyen Musab, Uhud Savaşında şehid olduğunda üstünü örtecek bir elbise bulunamadı. İşte fedakârlık. Dava eri olmak gönül ister. Ama sen Hoca çocuğusun namaz kılmıyorsun, senden dava eri olmaz. Hasan el Benna'ya bakıyoruz dünyanın en büyük İslam teşkilatı İhvan'ı Müslümin'i kurdu. Her dakika zindana mahkûm ediliyorlar, öldürülüyorlar ama vazgeçmiyorlar. Hasan el Benna kim? Edebiyat hocası. Alın size dava adamı. Yetiştirdikleri Kudüs'ü fethetmeye çalışmış. Bütün dünyaya İslam hakikatlerini ulaştırmayı amaç edinmişler. Malcolm X tüm pis işleri yapmış ama İslam olduktan sonra tüm gayretini tebliğ hasretmiş. Hatta Kilise'de vaaz vermesi için para teklifini bile reddetmiştir. Malcolm X ne diyor? "Ben eğitilmiş değilim. Herhangi bir konuda uzman da değilim. Ama ben samimiyim. Samimiyetim itibarımdır." İslam'ı terk etmeyi bırak bu uğurda canını vermiş. Ömer Muhtar mesela. Ömer Muhtar mahkemeye çıkarıldığında İtalyan hâkim idam kararı vermeden önce Ömer Muhtar'a sorar:

İtalyan Hâkim: İtalyan devletine karşı savaştınız mı?
Ömer Muhtar: Evet

İtalyan Hâkim: İnsanları İtalyan devletine karşı savaşmaya teşvik ettiniz mi?

Ömer Muhtar: Evet

İtalyan Hâkim: İtalya'ya karşı kaç yıl savaştınız?

Ömer Muhtar: Yaklaşık 20 yıl

İtalyan Hâkim: Yaptıklarınızdan dolayı pişman mısınız?

Ömer Muhtar: Hayır

İtalyan Hâkim: İdam edileceğinizi biliyor musunuz?

Ömer Muhtar: Evet

Hâkim şaşırır ve sorar: Sizin gibi birisi için böyle bir son, çok üzücü.

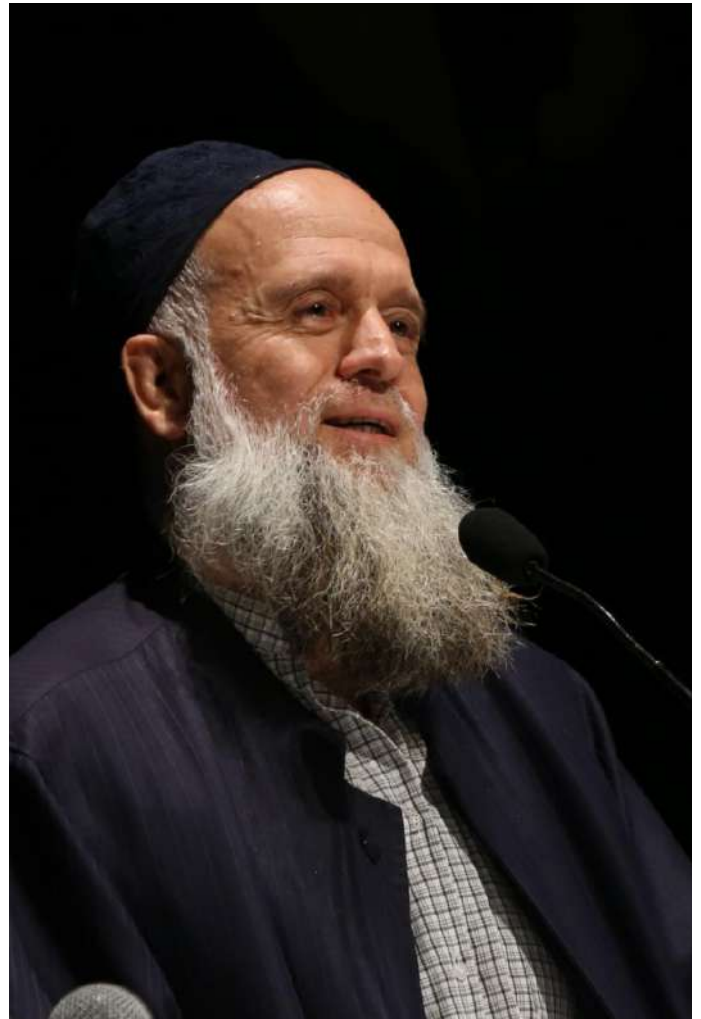
Ve Ömer Muhtar tüm ömrünü özetleyen o cümleyi kurar: "Tam tersi. Bu, hayatımın sonu için en güzel yol."

İtalyan Hâkim, Ömer Muhtar'a mücahitlere cihadı durdurmalarını emreden bir emirname yazması halinde kendisini beraat ettirmek ve ülke dışına sürgüne göndermek istediğini söyler.

"Çöl Aslanı" Ömer Muhtar, Libya tarihinin hafızasında yıllar boyunca unutulmayacak o sözü sarf eder:

"Her namazda Allah'tan başka ilah olmadığına, Hz. Muhammed'in (ﷺ) de O'nun resulü olduğuna şehadet eden parmaklarım, asla yanlış bir şey yazamaz. Bizler teslim olmayız. Ya kazanırız ya da ölürüz. Biz ölsek de kazanırız, siz kaybedersiniz. Fakat acı olan, siz bunu ancak öldüğünüzde anlarsınız ve bunun size bir faydası olmaz."

Kehf Suresi 14. Ayette gençler hakkında şu bilgiyi ediniyoruz: "Kalplerine tam kuvvet ve metânet verdik de zâlim krala karşı kıyâm ettiler" Dava eri olmayanlar bu misalleri

anlayamaz. Çünkü mantıklı hareket olarak görmezler.

Bir doktor, bir hafız, bir güreşçi olarak gençlere tavsiyeleriniz var mıdır?

İnşirah Suresi 7. Ayette, “Boş kaldın mı hemen (başka) işe koyul.” emri var. Elmalılı şöyle tefsir ediyor: Kur’an okudun yoruldu, tesbihe geç. Tesbihi yaptın sonra tefekküre geç, tefekkürü bitirdin salih ameller yap. Şimdi biz ne yapıyoruz boş vakitle geçiriyoruz hayatı. Allah Müminun suresinde kurtuluşa eren müminlerden bahseder. İkinci ayette “boş işlerden yüz çevirirler” buyurur. Mesela ben işte sünnet yaparken 10 dakika ara oluyor, ben hemen 5 ya da 10 sayfa Kur’an okuyorum, tefsir okuyorum. Ne oluyor? Bu işime daha da dinlenmiş olarak dönmemi sağlıyor. Fatih’i Fatih Sultan Mehmet yapan ne? Hem İtalyancayı hem Yunancayı hem Farsçayı hem de Arapçayı biliyorsa, buna ek olarak iyi derecede coğrafya biliyorsa, bunun yanında da ateşli silahlar ordusuna iyi komuta ediyorsa son olarak hafızsa, daha ne olsun değil mi? Fatih Sultan Mehmet boş vakit geçirseydi bunlar mümkün olur muydu? Ben evlatlarımda nacizane uygulamaya çalıştım. Benim kız hem hafızdır, iyi bir karatecidir, hem de mesleğinde iyidir. Peki nasıl oldu? Günü üçe bölüyorduk: Hafızlık, okul dersleri ve spor ile günü bitiriyorduk. Modern bilimde aynı şeyi söylüyor. Psikologlar mühendislere yönelik araştırma yapmış. Mühendisin biri işten sonra film izlerse işine verimli dönmemiş ama ağaç dikerse işe döndüğünde daha verimli çalışma gösterirmiş. Tıpta şimdi öğrencilerden hafız olanlar var, bir de zar zor Tıp okuyan var. Niye? Çünkü vakti değerlendiremezsen boşa gider.

Dış görünüşünüz çalıştığınız iş ortamında nasıl bir etki oluşturdur?

Bir gün asansöre bindim, direk ameliyathaneye indim. Kapı açıldı, ilerlememe hemşire izin vermiyor. “Hasta yakınlarını kim aldı buraya, yasak çabuk burayı terk edin!” diyor. Dinlemiyor, dinlese inanmıyor. Beni itiyor. Personel beni tanıyor, gülmekten duruma müdahale edemiyorlar. Bir keresinde yine hastaneye almadılar. “Ben doktorum, meme cerrahisi için geldim” diyorum, görevli beni “Ya geç amca şöyle yaaa!” diye itiyor, seni alamam diyor. Ona dedim ki “Hastanenin sahibi benim talebem, onu buraya çağırırım mahcup olursun.” Şaşırdı. Bazı hemşireler de bana bakıyorlar ameliyatta. Şaşıyorlar, kesebiliyorum diye. Ben onlara “Bakın benim elim var, ağzım var, burnum var, ben insanım ve doktorum. Fatih’in şehri İstanbul’da kıyafetler böyleydi.” diyorum. Ezber bozan bir halimiz var. Başhekim benim talebem ve beni ameliyata o çağırılmış ama anlamıyorlar. Eşim kadın doğum uzmanıdır, özel hastanede eşimin ameliyatı var. Yumurtalık kisti ameliyatı yapacaktı. Benim de tıp talebelerine dersim var. “Aman telefonun açık olsun, eğer kist yayıldıysa hemen gelir müdahale edersin” demişti. Açmış hastayı bakmış, hemen tahlile yollamış. “Geniş açılması gerekiyor sana ihtiyaç var, sen toplayacaksın yayılımı” diye hemen beni aradı. Koşarak yetişmeye çalıştım, öyle ki, asansörde cübbemin düğmelerini açıyorum acelemeden. Kapı açıldı, içeri girdim, ameliyata devam ediyorum. Fakat dışarıda kıyamet kopuyor. Yakınları kapıyı yumrukluyorlar. Ağlamalar arttı. Hasta bakıcı “Hasta yakınlarını tutamıyoruz, biraz kapıya gelseniz” diye bana rica etti. Ben işleri yoluna koyunca yanlarına gittim. “Yahu siz niye ağlıyorsunuz? Hastanız gayet iyi. Müslüman adamlarsınız neden tevekkülsüz davrandınız? Ben ameliyatına devam ettim; şimdi çok iyi durumda, iyileşecek. Neden telaş ettiniz?” dedim. Hastanın yakınları “Aaa öyle mi? Siz dok-

tor musunuz? Biz de hasta fenalaştı içeriye hoca aldılar zannettik, sizi son görevini yerine getirmek için çağırdılar diye düşünmüştük. Siz de öyle aceleyle girdiniz ya korktuk” dediler. Böyle de komik bir hadise yaşadık.

Her mesleğin kendine ait elbiseleri var. Sen gidip doktora futbolcu elbisesi ya da Ronaldo’ya dalgıç elbisesi giymesini söyleyebilir misin? Saçma olur. İşte Peygamberler de hep bol giyinmişler. Başları açık gezmemişler. Namazlarında hiç açık olmamış başları. Cuma günleri hafif sakalı var, Cuma namazına gelmiş genç. Öyle dar bir kot giymiş ki, eğiliyorum namazda bir bakıyorum kıl dönmesi. Onun namaz gidiyor benimki de gidiyor. İşte ben onun için cübbe giyiyorum. Kalça alanını setr ediyor. Sadece kadına değil bize de şart. Kendi eşini çarşaf giymeye salık vermiş, kendisi streç pantolon giymiş. Olmaz öyle.

Hocam emri bil maruf yaparken hiç unutamadığınız bir anınız oldu mu?

Hanımla birlikte Müslümanların bir tatil köyüne gittik. O okuyacağı İslami kitapları yanına aldı, ben de Kur’an aldım. Yeşillik alanda oturuyoruz bir baktım gençler yeşillik alanda sarmaş dolaş oturuyor. Hanım sinirlendi çok sinirlendi ben “sen bekle ben gideyim” dedim. Elimde Kur’an ile gittim. Kur’an okumaya başladım, gittiler. Emri bil maruf Kur’an ile yapılır. Bir anımı daha anlatayım. İnsan Vakfı ile pikniğe gittik. Haşemalarla denize gireriz diye 200 genç ile teknelerle gittik. Tam bizim piknik yapacağımız yere bir yat yanaştı. Yakınlara demir attı. Yatta bikini giyenler var. Daha sabah vakti, çocuklar bunları görse olmaz. Biz zaten çocukları bu kadar yolu bu uygunsuz durum için getirtmedik. Ne yapacağız, bu işten nasıl kurtulacağız diye düşünürken o tarafa bakarak sarığımı sarmaya başladım. Her sarığı bağlamamda onlar bir iki metre demiri aldılar, bittiğinde onlar da gittiler.

Son olarak İslam dininin bir müntesibi olarak bizler Mescid-i Aksa için neler yapmalıyız?

Mescidi Aksa ilk kiblemiz, Müslümanların korumakla yükümlü olduğu bereketli bir yerdir. İnsan kendi evine bir şey olduğu zaman nasıl koruyorsa Mescidi Aksa’yı da korumakla yükümlüdür. İmanı ne kadar güçlüyse birinin Mescidi Aksa’yı o kadar savunur. Küçük çocuk taşla savunuyor, gençler ve kadınlar savunurken evlerini kurşunlarla öldürülüyor. Peki, biz ne yapabiliriz? Kendi evimizin camı kırılrsa hemen cam takırıyoruz. Mescidi Aksa senin, o zaman oranın restorasyonu için yardım göndermen lazım. Yani iman meselesi. Rabbim hakkıyla iman etmeyi bize nasip eylesin.

- SEFER DÜŞÜ -

Doğu Makedonya'da Bir Türk Şehri: Ustrumca

İsmail Yasin AVCI

Makedonya'nın güneydoğusunda bulunan Ustrumca (Strumica) 60 binlik nüfusuyla bölgenin en büyük şehri. Balkan savaşlarının ardından Osmanlı'nın elinden çıkan şehrin %20'si Müslüman, Müslümanların %90'ı Türk. Balkanların geneline nazaran Türklerin yoğunlukta yaşadığı Ustrumca'da anadili gibi Türkçe konuşabilen Hristiyan Makedonlar var. Ustrumca'da bakımsızlıktan harabeleşmiş birçok Osmanlı camisi ve eseri bulunuyor.

lamışlar. Bu ağabeylerimiz, yaşantıları ve konuşma üsluplarıyla Roman asıllı oldukları aşikar olmasına rağmen Roman asıllı olduklarını kabul etmiyorlar, inatla ve gururla "Biz Türküz, Osmanlı torunuyuz." diyorlar. Ustrumcalıların Türkiye sevgisi hakikaten tarif edilecek gibi değil. Rus uçağının düşürülmesinden iki hafta sonra gittiğimiz Ustrumca'da Rus petrol şirketi Lukoil boykot ediliyordu. Türkiye'deki Roman milliyetçilerinin halini düşününce, Makedonya'da böyle bir tabloyla karşılaşmak hayli enteresan.

**Makedonya hükümeti
Müslümanların yoğun-
lukta yaşaması hasebiyle
Ustrumca'nın bazı
bölgelerine gerekli
yatırımları yapmıyor.
Türkler çoğunlukla
fakir köylerde yaşıyorlar.**

Balkan seferimizde bir günümüzü ayırdığımız Ustrumca'da yerel bir dernek olan Dosteli Derneği'nin misafiri olduk. Dosteli Derneği'nin hikayesi Bursa'ya kadar uzanıyor. Uludağ İlahiyat Fakültesi'nden mezun olan Ustrumcalı birkaç güzel adam vatanlarına dönerek dernek faaliyetlerine baş-

Dosteli Derneği'nin, Türk yardım dernekleriyle tanışıklığı bir Google araştırması vesilesiyle başlamış. Aynı isme sahip, Konya merkezli Dosteli Derneği ile iletişime geçen Ustrumcalılar Türkiye'den yardım talebinde bulunmuşlar. Akabinde Dosteli Derneği'n-

den Bülent Hoca Ustrumca'ya gelerek çalışmalarına başlamış. Bülent Hoca, ilk olarak Osmanlı mirası bu topraklarda ezanın tekrar duyulması için 8 camiye hoparlör taktırmış. Ezan sesinden rahatsız olan Hristiyanlar birkaç defa camilere zarar verse de şu anda ezan rahatlıkla okunabiliyor. Birkaç yıl önce sine nazaran Ustrumcalı Müslümanların hali iyileşse de halen düzgün bir toprak yolu ve ısıtma sistemi dahi olmayan camiler ve kara tahtayla eğitim verilen Kur'an kursları mevcut.

Ustrumca'da Hristiyanlar ve Müslümanlar sorunsuz bir şekilde yaşıyorlar. İstanbul Bayrampaşa Belediyesi geçtiğimiz senelerde Ustrumca meydanında 4000 kişilik bir iftar organizasyonu düzenlemiş. Böylece 45 yıl sonra ilk defa Ustrumca meydanında ezan sesi duyulmuş. Meydandaki billboardlarda da Erdoğan ve Davutoğlu'nun ümmet coğrafyalarıyla ilgili konuşmaları binlerce kişi tarafından dinlenmiş... Osmanlı döneminden kalma bir binayı restore ederek belediye başkanlığı binası olarak kullanan Ustrumca'nın Hristiyan belediye başkanı, geçen sene bir minare inşaatı için para bulamayan Müslümanların yardımına koşmuş ve kendi parasıyla minareyi yaptırmış. Osmanlı'nın mirası, Türklerin yaşadığı bir şehirde minare inşaatımızın dahi bir Hristiyan'a kalması ayıp olarak bize yeter. Konya Dosteli Derneği ile beraber, Adana Dosteller Derneği'nden Bülent Hoca ve Isparta Kültürevi Derneği'nden Ramazan Tamer Hoca Ustrumca'da yardım faaliyetlerine devam ediyorlar.

Makedonya hükümeti Müslümanların yoğunlukta yaşaması hasebiyle Ustrumca'nın bazı bölgelerine gerekli yatırımları yapmıyor. Türkler çoğunlukla fakir köylerde yaşıyorlar. Ustrumca verimli topraklarıyla yüzlerce dönümlük üzüm bağlarına sahip olmasına rağmen işsizlik had safhada. Üzüm bağlarında sabah 7'den akşam 4'e kadar çalışan bir işçi günlük sadece 5 euro kazanıyor. Bulgaristan'a 35 kilometre, Yunanistan'a 20 kilometre mesafede bulunan Ustrumca'nın stratejik konumu hasebiyle Batılı şirketler son zamanlarda Ustrumca'ya fabrikalar kurmaya başlamışlar. Türkiye ve Avrupa'ya yakın, işçi maliyetinin bu denli ucuz olduğu bir Türk şehriden ne yazık ki hala Türk şirketlerinin haberi dahi yok...

- DİRİLİŞ ÖNCÜLERİ -

Milli Ve Manevi Kimliğin İhyası İçin Ömrünü Adayan Bir Fikir Ve Aksiyon Adamı: Nureddin Topçu

Zehra Nur YAVUZ

1909 yılında Süleymaniye’de dünyaya gelmiş bir mütefekkindir Nureddin Topçu. Doğduğu yıl vaktiyle dünyaya hükmetmiş bir hükümdarlığın en çalkantılı dönemine tekabül eder. Çocukluğu Devleti Ali Osmani’nin çöküşü ile gençliği Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin kuruluşu ile eş zamanlıdır.

Çocukluğu Süleymaniye’de ve 1. Dünya Savaşı yıllarında taşındıkları Çemberlitaş’ta geçer. 1920’lerde Büyük Reşit Paşa Mektebi’ni bitirir. Daha küçük bir çocukken Türkçe öğretmeni vesilesi ile Mehmet Akif’in Safahat’ini okur ve onun fikirlerinin etkisi altında kalır. Nurettin Topçu’nun fikir dünyası henüz o yıllarda iken şekillenmeye başlar. Orta öğrenimine Vefa İdadisi’nde devam eden Nurettin Topçu henüz 1. sınıfta iken babasını kaybetmesine rağmen başarılı bir şekilde okulunu bitirir. Lise öğrenimine ise İstanbul Erkek Lisesi’nde devam eder. Felsefe ile ilişkisi de bu yıllarda başlar. 1928 yılında bu okuldan mezun olduktan sonra eğitimine Avrupa’da devam etmek ister ve Fransa’ya gider. Burada çeşitli fikir adamları ile yakınlıkları hâsıl olur. Sorbonne Üniversitesi’nde ahlak üzerine bir doktora tezi yazar ve bunu başarıyla savunur. Burada kalması için ısrar edilse de o, dönüp ülkesine hizmet etmeye çoktan karar vermiştir. 1934 yılında yurda döndüğünde Galatasaray Lisesi’nde öğretmenliğe başlar. Onun eğitim ve öğretim noktasındaki hassas tavrına ilk burada rastlarız. Öğrencilere geçer not vermesini isteyen lise müdürüne karşı net bir tavır sergileyip bunu kabul etmemesi sebebiyle düşün gününü bir nevi sürgün diyebileceğimiz bir tayin haberi alır. Düzeninin bozulma ihtimalinde dahi doğruluğuna inandığı davranışından ödün vermemesi, geri adım atma gereği duymaması ve adil bir tavır sergilemiş olması onun zulüm karşısındaki başı dik duruşunun örneklerinden sadece biridir.

İzmir Lisesi Felsefe öğretmenliğine tayin emrinin ardından Topçu için yeni bir dönem başlamıştır. “Hareket” dergisi o yıllarda yayınlanmaya başlar. Nurettin Topçu’nun sosyal yaşam, siyaset, eğitim gibi insanı ilgilendiren birçok ciddi mesele hakkındaki özgün fikirleri ile bu dergide yayınlanan yazıları vesilesi ile tanışmaya başlarız.

İstanbul’a tekrar dönüşü de bu dergide yayınlanan “Çalgıcılar” başlıklı bir yazısı sebebiyle olur. Bu yazısında tek parti hükümetini eleştirdiği için sert tepkilere muhatap olmak zorunda kalır. İzmir Lisesi müdürü kendisini tehlikeye gördüğünü ve göz önünde bulundurulması gerektiğini belirten bir mektupla Topçu’nun tayinini talep eder. Bu talebin ardından göz önünde bulundurulmak amacıyla İstanbul Vefa Lisesi’ne nakledilir.

Nurettin Topçu’nun yaşamına dair bu birkaç anekdot bizlere Cemil Meriç’in “Entelektüeller yaşadığı dönemin üvey evlatlarıdır.” tespitini hatırlatır. Bakıldığında on yıllar sonra bile hala geçerliliğini ve gerekliliğini muhafaza eden fikirlerin sahibi olan mümtaz şahsiyetler yaşadıkları dönemde sürgünler, mahkemeler görmüş, çeşitli sıkıntılarla muhatap olmuş, hak ettikleri mevkilere ulaşamadan hayata gözlerini yummuşlardır. Doktora tezini başarıyla savunup doçentlik unvanını alan Topçu’nun çok istediği halde üniversite kadrolarına atanmaması da Cemil Meriç’in bu tespitini doğrular niteliktedir.

Kendi ifadesi ile mektep ile mabedi birbirinden hiç ayırmayan Nurettin Topçu tek bir gün dahi abdestsiz olarak sınıfa girmediklerini söyler. Ders zili çalar çalmaz derse başlaması, sözü yarım kalsa dahi teneffüs zili çaldığında anında dersi bitirmesi ve bunu bir kul hakkı meselesi olarak gördüğünü ifade etmesi eğitimi bir meselenin ötesinde dava şuuruyla algıladığının apaçık kanıtıdır.

Öğrencilerine ‘siz’ diye hitap eden nezakete sahip bir ruh işçisidir Nurettin Topçu. “Türkiye’nin Maarif Davası” adlı eserinde bugün dahi kanayan yaramız olan “Eğitim Sistemi” ele almış, detaylı analizlerde bulunup çözüm önerileri sunmuştur. Nurettin Topçu’ya göre evvela eğitimin millileştirilmesi üzerinde hassasiyetle durulmalıdır. Onun fikir dünyasında milliyetçilik fikir anlayışı da yeni bir boyut kazanır. Anadolu milliyetçiliği kavramının doğuşu Nurettin Topçu ile başlar. Bunun yanı sıra kültür ve medeniyete bakış açısı da ezber bozan niteliktedir. O günlerde “Batının kültürünü reddedip, teknik ve ilmini almalıyız” diyen Ziya Gökalp’in düşüncesinin tam tersi bir görüşü savunur. Batının tekniği de dâhil hiçbir şeyini almamamız gerektiğini söyler. Batıdan ihraç edilen medeniyetin ve tekniğin bizim toplumumuzda ahlaki yıkıma sebep olacağı kanaatindedir. İslam toplumları kendine ait olanı üretmelidir ve kesinlikle bize ait olmayana kabul etmemelidir diye düşünür. Batının gömleğinin bu köklü medeniyete dar geleceği kanaatindedir. Nitekim bugün bakıldığında bu düşüncenin haklılığını gözlemlemek mümkündür.

Bugün ilk duyduğumuzda aklımızın kolayca kabul edemeyeceği fakat irdelendiğinde haklılığını görebileceğimiz radikal fikirlerle karşılaşırız Topçu okurken. Örneğin öğrencilerinin gazete okumasını yasaklamıştır. Sebep olarak da gereksiz ve tekrarlanan bilgiler ile zihinlerinin kirlenmesini

önlemek istediğini söyler. Onu bu düşüncesi bana bugünkü sosyal medya kültürünü anımsattı. Küçücük bir doğru bilgi kırıntısına ulaşmak için zihnimizi ne kadar çok kirlettiğimizi düşünmeden edemedim. Oysa gazete okumak bu eylemin yanında ne kadar masumane durmaktadır. İşte Nurettin Topçu yetiştirdiği gençler için böyle hassas bir tavır takınan kıymetli bir münevverdir. “Gençlik geleceğin tohumudur” der ve bu bilinçle öğretmenlik mesleğini icra eder. Eğitimi ilim yolculuğu ve diploma avcılığı olarak gören iki farklı kesimden bahseder. İlim yolculuğunda hasta neşriyatın, siyasi otoritelerin tahakkümünü yıkmış bir zihin yapısının, milli ve manevi değerlerin öncelendiği bir anlayışın hâkim olması gerektiğini savunur. Aksî halde mektebin bir diploma dağıtma bürosu haline geleceğini söyler.

Topçu’ya göre maarifin millileştirilmesi temel meselemiz olmalıdır. Türkiye’nin Maarif Davası adlı eserinde “Zamanımızın İstiklal Savaşı bu cephede olacaktır.” der. İstiklal Savaşı teşbihiyle maarif davasını çok fazla önemseydiğini gözler önüne serer. 1960’lı yıllardaki maarifi kastederek o günkü maarifin teknik ve ticaret maarifi olduğunu, böyle bir anlayışla ilerleme kaydedilemeyeceğini ifade eder. Bu tespiti bugün hala geçerliliğini koruyan ve eğitim sistemimizdeki problemi gözler önüne seren çarpıcı bir tespittir. Tüm liselerin Fen Lisesi yapılmaya çalışılmasını asla tasvip etmez. Okulların fabrikaya usta yetiştirmek için çalıştığını fakat millet ruhunu inşa edecek kişilerin yalnızca mühendisler olmadığını söyler.

Ders sayılarından ders içeriklerine varıncaya kadar maarif ile ilgili birçok konuda çeşitli tespitlerde bulunur ve çözüm önerileri sunar. Bunu meseleye tepeden bakan bir düşünür olarak değil eğitimin içerisinde öğrenciyi gözlemleyen bir muallim olarak yapmış olması onun fikirlerini daha sağlam bir zemine oturtur.

Topçu amerikanizm ve pragmatizmi tamamen reddeden, sosyalist anlayışla İslami ölçüleri aynı potada eriten bir düşünürdür. Kalkınmayı ruhların kalkınmasına bağlayan bir münevverdir. Abdulaziz Bekkine gibi kıymetli bir mürşitle gönül bağı kurmuş bir mutasavvıftır. Bir öğretmen gözüyle okuduğum Nurettin Topçu’nun Türkiye’nin Maarif Davası adlı eserinin eğitim ve öğretimin mahiyetini anlamak adına çarpıcı fikirler sunduğunu ve ufuk açıcı nitelikte olduğunu söyleyebilirim.

“Var Olmak” kitabında kendi ruhunuzla tanışmanın tadına varacak, “Yarınki Türkiye” eseriyle de bir fikir adamının yaşadığı dönemden elli-altmış yıl sonrası hakkındaki tespit ve tavsiyeleriyle muhatap olacaksınız.

“İradenin Davası: Devlet ve Demokrasi”, “İsyen Ahlakı”, “İslam, İnsan, Mevlana ve Tasavvuf”, “Büyük Fetih”, “Hareket Felsefesi”, “Ahlak Nizamı” toplumun bilincine yön vermesini arzu ettiğimiz kıymetli eserlerinden bazılarıdır.

1975 yılında kaybettiğimiz Topçu eserleriyle yolumuza ışık tutmaya devam eden bir diriliş öncüsü, bir aksiyon insanıdır.

Rahmetle ve minnetle anıyoruz.

Topçu’ya göre maarifin millileştirilmesi temel meselemiz olmalıdır.

Türkiye’nin Maarif Davası adlı eserinde “Zamanımızın İstiklal Savaşı bu cephede olacaktır.” der.

İslamiyet'in Edebiyatımızdaki Yeri

Ümmü Gülsüm Ergün KABA

Edebiyat, doğası gereği yaşamın her alanıyla doğrudan ilişkilidir. Gerek siyasi gerek sosyal gerekse kültürel her alandan etkilenir ve bu alanları etkiler. Edebiyat tarihimizde yaşanan kırılma noktalarına, dönemlerine verilen adlara, dönemlerin genel zihniyet yapısına ve bunun eserlerdeki izdüşümüne baktığımızda, bu ilişkinin ne kadar sıkı olduğunu görüyoruz. Söz konusu etkileşimde temel öğelerden biri de şüphesiz toplumun mensup olduğu dini inançlardır. Bu yazımızda Cumhuriyet'e kadar olan süreçte İslamiyet'in edebiyattaki yansımalarını ele almaya çalışacağız.

Edebiyatımız, genel kabule göre üç ana döneme ayrılır. Bunlardan birincisi henüz yazının kullanılmadığı sözlü dönemi ve ilk yazılı eserlerin verildiği yazılı dönemi kapsayan İslamiyet öncesi Türk edebiyatı dönemidir. İkincisi İslamiyet'in kabulü ile gelişen dönem, üçüncüsü ise Batı etkisinde gelişen Türk edebiyatı dönemidir. (M. Fuat Köprülü tasnifi)

Türkler tarih boyunca başta Gök Tanrı inancı olmak üzere Maniheizm, Budizm, Hristiyanlık, Musevilik gibi çeşitli dinlere inanmışlardır. Göktürkçe döneminde Şamanizm geleneği ile Gök Tanrı inancına sahip olan Türkler, Uygur Türkçesi döneminde Gök Tanrı inancının yanı sıra Maniheizm, Budizm, Hristiyanlık, İslamiyet gibi farklı dinlere inanmışlardır. 751 Talas Savaşı'nın Türkler arasında İslamiyet'in

yayılmasını hızlandırdığı bilinmektedir. Böylelikle gruplar halinde İslamiyet'e geçişler başlamıştır. Bu geçiş sadece dinde değil sosyal, kültürel ve edebiyat alanında da görülmektedir.

Destandan halk hikâyeciliğine geçiş eseri olarak bilinen Dede Korkut Hikayeleri'nde, Şamanizm geleneğinin yanın da İslamî unsurların da varlığı mevcuttur.

“Dua edeyim hanım: ölüm vakti geldiğinde arı imandan ayırmasın. Ak sakallı babanın yeri cennet olsun. Ak bürçekli ananın yeri cennet olsun. Kadir Mevla seni namerde muhtaç etmesin. Ak alnında beş kelime dua kıldık, kabul olsun. Âmin amin diyenler Tanrı'nın yüzünü görsün. Derlesin toplansın günahınızı Muhammed Mustafa'ya bağışlasın hanım hey!...” (Prof. Dr. Muharrem ERGİN, Dede Korkut Kitabı, İstanbul Eylül 2009, s.212)

Gruplar halinde İslamiyet'e geçen Türkler, 10. yüzyılda Karahanlı Devleti hükümdarı Satuk Buğra Han döneminde İslamiyet'i devlet dini olarak kabul etmişlerdir. Böylece İslamiyet halk arasında daha da benimsenmiş ve İslamî duyarlılığa sahip şairler yetismeye başlamıştır.

İlk İslami Eserler

İlk Müslüman Türk devleti haline gelen Karahanlılar döneminde 11. yüzyıldan itibaren ilk İslami eserler verilmiştir.

İlk İslami eser olarak bilinen ve 11.yüzyılda Yusuf Has Hacıp tarafından kaleme alınan Kutadgu Bilig, “kutlu olma bilgisi, mutluluk veren bilgi” gibi anlamlara gelir. Alegorik bir tarzda manzum olarak yazılmış eser, her iki dünyada da mutluluğa erişmek için sahip olunması gereken niteliklerden bahsederek “ideal insan”ı işlemiştir.

“Hakikatlerin Eşiği” anlamına gelen Atabet’ül-Hakâyık ise 12. yüzyılda Yüksekli Edip Ahmet tarafından kaleme alınmıştır. İslamiyet çerçevesinde insanlara tavsiyelerde bulunan bir öğüt ve ahlak kitabıdır. Ayrıca düşünceler, ayet ve hadislerle de desteklenerek sunulmuştur.

İlk Türk-İslam mutasavvıfı olan Ahmet Yesevi’nin sohbetlerinin daha sonra talebeleri tarafından toplanıp kitap haline getirilmesiyle oluşan Divan-ı Hikmet, dini-tasavvufi bir eserdir. Bu eser Türk tasavvuf edebiyatının da başlangıcı olmasıyla yazın dünyamızda adeta bir çığır açmıştır. Çünkü Yesevi bu eseriyle sonraki yıllarda birçok mutasavvıf şairin yetişmesine vesile olacaktır.

“Nam ve nişan hiç kalmadı, “La... La...” oldum;
Allah zikrini diye diye “...illa...” oldum;
Halis olup, muhlis olup “...Lillâh” oldum;
“Fenafillâh” makamına geçtim ben işte. “
(Ahmet Yesevi, Divan-ı Hikmet)

Döneminde büyük etki uyandırarak, toplumda dini anlayışın oluşmasında büyük katkı sağlayan bu eserle, daha sonra yetişecek birçok sanatçıya da bir anlamda kılavuzluk yapmıştır. Böylelikle edebiyatta artık İslamiyet rüzgarları esecektir.

Edebiyatta İslami Dönem

İslamiyet’in kabulü ve bu alanda ilk eserlerin verilmesiyle sosyal, kültürel, sanatsal vs. alanlarda da köklü değişimler yaşanmış, edebiyatımız da yepyeni bir döneme girmiştir: İslamiyet etkisinde gelişen Türk edebiyatı. Söz konusu döneme dini anlayış büyük ölçüde hâkim olmuştur.

Halk edebiyatının bir kolu olan, tekke edebiyatı da denen dini-tasavvufi halk edebiyatı sahasında; Yunus Emre, Hacı Bayram Veli, Hacı Bektaş-ı Veli, Eşrefoğlu Rumî, Niyazi-i Mısri gibi birçok sûfi şair eser vermiştir. Bu şairler, Ahmet Yesevi’nin kurucusu olduğu tasavvuf anlayışının Anadolu’ya yayılmasını ve yerleşmesini sağlamıştır. Özellikle Yunus Emre, Anadolu’daki tasavvufi edebiyatın kurucusu sayılır ve başta ilahi türü olmak üzere kaleme aldığı birçok eseriyle bugün hala gönüllerde “Bizim Yunus” olarak yerini korumaktadır.

Ben yürürüm yana yana
Aşk boyadı beni kana
Ne akilim ne divane
Gel gör beni aşk neyledi (Yunus Emre)

Şâir Atâi ustasına şiir okurken, Hamse-yi Atâi. Walters Müzesi

Dönemin bir diğer edebiyat sahası ise 13. yüzyılda başlayıp Osmanlı Devleti’nin son dönemlerinde etkisini yitiren divan edebiyatıdır. Bugün aşk-kadın-şarap üçgeninde geliştiği söylenerek içi boşaltılan divan edebiyatını incelediğimizde, aksine yoğun bir dini ve tasavvufi muhtevaya sahip olduğunu kolaylıkla gözlemleyebiliriz.

Hal böyle iken örneğin Mevlana’nın “insân-ı kâmil ve Hakk’a vuslat yollarından (sülûk ve mertebeleri) bahseden bir eser” (TDV İslam Ansiklopedisi, <https://islaman-siklopedisi.org.tr/mesnevi--mevlana>) olan Mesnevi’sini, bugün hala dillerde olan Süleyman Çelebi’nin Hz. Muhammed(sav)’in hayatını anlattığı Mevlid(Vesilet’ün-Necat)’ini nasıl konumlandıracağız? Fuzulî’nin Peygamber Efendimiz’e ithafen yazdığı “Su Kasidesi”ni, Nabi’nin “Hayriyye”sini, Şeyh Galib’in ilâhî aşka erişebilmek için geçilmesi gereken mertebelere ulaşmadaki tasavvufi yolculuğu anlattığı “Hüs ü Aşk”ını ve daha birçok şaheseri iddia edildiği gibi üç kavra-

Bugün aşk-kadın-şarap üçgeninde geliştiği söylenerek içi boşaltılan divan edebiyatını incelediğimizde, aksine yoğun bir dini ve tasavvufi muhtevaya sahip olduğunu kolaylıkla gözlemleyebiliriz.

ma sıkıştırılmış edebiyatın neresine koyabiliriz?

“Dest-bûsı arzusuyla ger ölsem dostlar
Kûze eylen toprağum sunun anunla yâre
su” (Su Kasidesi, Fuzuli)

(Dostlar! Eğer sevgilinin (Hz. Muhammed) elini öpmek arzusuyla bir gün ölürsem, gömüldüğüm topraktan testi yapın, onunla sevgiliye su sunun. Bu sayede ona kavuşmuş olurum.)

Şiir ağırlıklı olan divan edebiyatında İslam'ın esintileri bunlarla sınırlı değil elbette. Tevhid nazım türü Allah'ın birliğini anlatan şiirlere denir. Hz. Muhammet'i övmek için müstakil bir nazım türü olarak naatler kaleme alınırken, Allah'a yakarış için ise münacat türü ortaya çıkmıştır. Ayrıca kimi zaman müstakil kimi zaman da mesnevi ya da kasideelerin giriş bölümlerini oluşturan miraciye (Miraç hadisesini anlatır.), ramazaniye (ramazan ayını işler.), ıydiye (bayramları konu alır) ve burada adını anmadığımız birçok tür kaleme alınmıştır. Nesir alanında da dini ve tasavvufi konuların yer aldığı menakib-name, gazavatname gibi edebi ürünler söz konusudur.

Sonuç itibarıyla divan edebiyatı içerisinde, bugün hâlâ edebiyatımızın en önemli yapıtları arasında yerini koruyan bu ve bunlar gibi daha birçok dini-tasavvufi eser bulunuyor ve bu eserler sanıldığı gibi bu edebiyatın içerisindeki birkaç istisnayı değil, aksine onun ana omurgasını oluşturuyor.

Batılılaşmanın İslami Edebiyata Etkisi

Edebiyatta İslamiyet rüzgârları eserken Osmanlı Devleti'nin son zamanlarında hayatın bütün alanlarına yansiyacak yine büyük bir kırılma görülür. Özellikle 19. yüzyılda yaşanan siyasi çalkantılar ve sosyo-kültürel değişimle, toplum bir Batılılaşma sürecine girer. Elbette edebiyatımız da bu durumdan nasibini almıştır.

Tanzimat edebiyatı döneminde, yeni bir edebiyatı inşa edecek olan bazı aydınlarımızın gittikleri Fransa'da gördüklerini büyük bir iştiaqla kendi edebiyatlarında uygulama çabaları baş göstermiştir. Bu durum geleneği hor görmeleri, divan edebiyatını neredeyse bütünüyle reddetmeleri sonucunu doğurmuş ve edebiyatımızın yönünü Batı'ya çevirmiştir.

Batılılaşma sürecinin toplum hatta bazı aydın kesim tarafından doğru anlaşılamaması,

sancılarını hala hissettiğimiz ve ne yazık ki kültürel bir yozlaşmaya sebep olmuş olan “yanlış Batılılaşma” sorununu beraberinde getirmiştir. Yetişmiş bütün sanatçılar aynı görüşte olmasa da “Batılılaşma’yı reddeden ve onun sosyal yapı içerisinde çok önemli sorunlar yaratacağını ileri süren seçkinlerin genel seçkin kitlesi içerisindeki oranları çok düşük bir seviyeye inmiştir.” (“Batılılaşma”, TDV İslam Ansiklopedisi, <https://islamansiklopedisi.org.tr/batililasma>). Bu zemin ve şartlar edebiyatta İslami duyarlılığı da büyük ölçüde azaltmıştır. Ta ki 1950'li yıllara kadar... “1950'li yıllara kadar romanımızın ana problemi olan bu Batılılaşma serüvenini Tanpınar, ‘eşikte kalmış’ olmak hâli olarak yorumlar.” (“19. Yüzyıl Türk Romanında Yanlış Batılılaşma”, Belkıs Altunış GÜRSOY, <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/564602>).

19. yüzyılda yaşananlar nedeniyle İslamiyet'in edebiyatta etkisi azalmaya başlamış olsa da edebiyatın tarihsel sürecinde kökleri bize ait bir dizi eser görüyoruz. Toplumun inanç sistemini kendi çağında olduğu kadar bu çağda da etkili bir şekilde yansıtabilecek muhteva ve niteliğe sahip olan bu eserleri, modern çağın Müslümanları olarak daha çok sahiplenmeli, tanımalı ve tanıtmalıyız. Zira kökleri sağlamlaştırabildiğimiz kadar göklere yükselebiliriz.

Toplumun inanç sistemini kendi çağında olduğu kadar bu çağda da etkili bir şekilde yansıtabilecek muhteva ve niteliğe sahip olan bu eserleri, modern çağın Müslümanları olarak daha çok sahiplenmeli, tanımalı ve tanıtmalıyız.

Gençlik Ekseriyeti

Hulusi Furkan GÜRLER

Bir genç düşünün, amacını bilmeyen istikametini kaybeden. Karanlığa gömülmüş, öylesine balcığa batmış, sessiz çığlıklara sebebiyet vermiş olsun. Bu genç bizim kurtuluşumuz olsun.

Gençliğin hiçbir zaman ateşini söndürmemesi gerekir-ken o ateş onun yolunu belirleyecek ve yaşam biçiminde etkili olacaktır.

Hayat denen bu macerada gençliğin ateşini harlandırıran bir istikamete dayanılmalı, bu çerçevede gençliğin yol arkadaşları önemli bir rol oynamaktadır.

Günümüzde de gençlerimizin ortak sorunu olan manevi hayatı unutmak ve hatırlamamak bir hayli üzmedir bizi, kanayan yaramız haline gelmiştir.

Rehberlik edecek arkadaşları da bir hayli azalmış kör kuyulara atılmışcasına terkedilmiştir. Tam olarak burada İslamiyeti yaşayamamak gençliğin baharında derinden etkilemiştir.

Gençlerimizin hata yapıp geri dönüşü olmadığını zan- netmesi ve o hatayı tekrerrür etmesi, psikolojik olarak iyice dibe vurmasına sebep olur.

Sosyal mecrada ömür bitiren gençliğin kurumuşcasına peşinden koşan ölü vakitlerin sonucunda, içsel kapanıklık doğmuş olup manevi hayatını bir kenara bırakmış bir gençlik doğurmuştur. Bu bağlamda içsel olarak kalbe, fikre dokunmak dertli insanların derdi olmuştur.

Gönlü genişlik vakti bu vakittir, gülümseme vakti bu vaktir, düşünme vakti bu vakittir.

Necip Fazıl'ın dediği gibi, bir gençlik, bir gençlik, bir gençlik... "zaman bendedir ve mekân bana emanettir!" şu- urunda bir gençlik...

Tarihimizin güzide şahsiyetleri gençliğin önemini anlatır- ken gençlerimize dost olmak beraber yol yürümek ateşin hiçbir zaman sönmeyeceğine işaret etmektedir.

İnanç, samimiyet, gayret ve amel gençleri diğer insanlar- dan ayıran özellikleri niteleyen Hasan el-Benna'nın dediği gibi nesli gençlerin anahtarı olabilmek ve dipsiz kuyular- dan çıkabilmek.

"Aman şunu derler!" algısına kapılmadan hüznü mutlulu- ğa çevirecek gönül dostlarına selam olsun.

Ezelden beri nesillerin yetişmesinde hoşgörü politikası çok önemli bir yerde olmuştur. Samimiyetin olduğu nokta- da her daim huzurlu hissetme içseli öngörülmektedir.

Gençler! Karamsarlığa yer yok!

Anahtar kelimeniz "Gayret"tir. İnandığınız doğru yolu maneviyata çıkarın gerisi gelecektir. Hak yolu sizi, bizi gü- zelleştirir.

"Kişi arkadaşının dini ve ahlakı üzeredir. Öyle ise sizden biriniz kiminle arkadaşlık kurduğuna iyi baksın." (Tirmizi, Zühd, 45. Ebu Davud, Edep, 16)

Gençliğe arkadaş olmak kadar genç hissettirecek bir şey düşünülemez. Gönül birliği yapmak gençlerimizi vakarlı bir duruş ve maneviyatlı bir gençlik oluşturma da önem arz edecektir.

Gözümüz kulağımız yetişen bir gençliği görmek ve duy- mak yolundan geçer.

Üstadın satırları fısıldar zihinlerimize:

Tohum saç, bitmezse toprak utansın!
Hedefe varmayan mızrak utansın!

Hey gidi küheylan, koşmana bak sen!
Çatlarsan, doğuran kısrak utansın!

Eski çınar şimdi Noel ağacı;
Dallarda iğreti yaprak utansın!

Ustada kalırsa bu öksüz yapı,
Onu sürdürmeyen çırak utansın!

Ölümden ilerde varış dediğin,
Geride ne varsa bırak utansın..!

Müslüman bir gençliğin tohumlarını her an her saniye atalım. Atalım ki herdaim kanımız aksın sularımız kuruma- sın yemeğimiz eksilmesin. Gençliğimizi ebediyete devam ettirmek duası ile.

Gençlere mesajım: ".....
.....
.....
.....
....."

(Boşluğu doldurarak gençlere mesajınızı verip sosyal medyada paylaşarak bizlere destek olabilirsiniz.)

Kâbus

Saadet AÇIKÇA

Alacakaranlık bir sabah... Beşer sokağa saçılmış bilye gibi... Bir telaş var, telaşın sebeplerine küfreder gibi... Geceden cinlenmiş beşer koşturuyor sağa, sola... Sözde nasibini arıyor... Halbuki ya belasını arıyor beşer, ya bela oluyor ya da belaya uğruyor... Kapı kilidini defalarca kilitlemeden, kontrol etmeden rahat uyuyamıyor, çocuğunu dışarı gönderince binbir korku ve telaşla evde bekliyor. Eşi, dostu, arkadaşı biraz gecikse veya ulaşılamazsa sayısız çirkin senaryo bilincinde işleniyor beşerin.

Baba olarak eve gelen evin reisi ben kendimi bu beden de hissetmiyorum dedikten sonra kadın olmaya karar veriyor ya da Allah'tan değil de toplumdan çekindiği için farklı bir yoldan istediğini yapıyor.

Evin annesi ve hanımı sorumluluklarından kurtulmak için rahatlık içerisinde rahatsızlık arıyor. Doğal olarak da faturası evin kanatsız meleklerine ve şeytanın kıskandığı aile kurumuna çıkıyor.

Bakmaya doyamadığın minik evladın bir anlık gaflete

kurban gidiyor, ya ölüyor ya öldürülüyor ya da hayatı boyunca unutamayacağı iğrenç travmalar yaşamış oluyor.

Akılla bilgisiyle değil ensesi kalın tanıdığıyla, malıyla, koltuğuyla senden çok çok geride olan birileri seni sollayıp, aşağı edip yerini alıyor, yani Peygamber Efendimizin "iş ehline verin" hadisi zerre umursanmıyor.

Sigorta ve hukuk seni zulümden koruyamıyor, her yönden sömürülmeye hazır bekleyen bir denek canlısın, sistemin ve yetkisi olanların nazarında.

Bir kara parçası için beşer birbirine zulmediyor, zengin zenginliğe doyamadığı için yoksul zenginden alması gereken hakkını alamıyor.

İlaçlar beşeri iyileştirmek için değil daha çok kendime bağımlı hale nasıl getirebilirim planıyla hareket edilerek piyasaya sürülüyor.

Devlet yöneticileri bu halkın hakkını nasıl korurum diye düşünmüyor, düşünmek de istemiyor.

**Bir kara parçası için
beşer birbirine zulme-
diyor, zengin zengin-
liğe doymadığı için
yoksul zenginden
alması gereken
hakkını alamıyor.**

Devletin malı deniz yemeyen keriz kafa-
sıyla gelen çalıyor, giden çalıyor hatta çal-
mayan suçlu oluyor.

Halkı nasıl gasp edebilirim sistemiyle ku-
rulmuş bir düzen için halk kimden hakkını
arasın? Kime sığsın? Kimden her türlü in-
sanca yaşama hakkını talep edebilsin?

Kimse kimsenin halini anlamıyor, kimse
kendi halini de göremiyor böyle zift gibi bir
perde beşerin gönlünün, gözünün, kulağının
üzerinde. O perdeyi yırtmak isteyen suçlu,
hakk-ı görmek isteyen yobaz, hakkı diline
dolayıp kendini pazarlayan pek kıymetli.

Daraldı kalbim boğulacağım sandım bir
an ve zor bela uyandım...Neydi bu Ya Rab-
belalemin...!

Akla zarar, ruha zarar, bedene zarar...

Sil-baştan hatırlamaya çalışırken hatırla-
dıklarım domino taşları gibi yerini aldı. Bu
yaşanılanlar bir kâbus değildi...

Şu an yaşadıklarımız tam kâbus olan olay-
lardı ama hepsi gerçek, ama hepsi zalimce
beşere karşı yapılan büyük bir oyun gibi.

Bu düzen için de delirmeden yaşamaya
çalışıyoruz, ne kadar zahmetli, ne kadar yo-
rucu...

Bu yüzden cinnet geçirenler, intihar eden-
ler, kendi hakkını kendi arama derdine dü-
şüp adam öldürenler ya da kendini sigara ve
alkolle, uyuşturucuyla, eğlence mekânları-
la avutanlar azımsanmayacak kadar çok...

Bir de deizm, ateizm gibi inanışlara hay-
ran ayran gönüllü, "Reddettim İslamı diledi-
ğimi yapabilirim" tavrında yoğun bir kitle-
miz oluştu.

Nerden baksan iflah olmamız zor, nerden
baksan beşeriyet gömleğini çıkarıp insan
olmamız zor. Ahmet Kaya'nın da dediği gibi
nerden baksan tutarsızlık, nerden baksan
zalimce...

Halbuki İslâm diye bir güzellik var... Ruha
şifa... Dünya hayatına sağlam bir rota...
Ömre bedel... Sağlam, sarsılmaz değişmez,
her zaman geçerli olan bir pusula...

İslam'ı yaşamak bir şeref.

Her yerde her alanda ona başvurulsa ne
içerde ne de dışarda sıkıntımız kalmayacak
Allah'ın yardımıyla. Herkes refah için de öm-
rünü tamamlayacak. Bir gün o günün ger-
çekten gelmesini Allah'tan can-ı gönülden
diliyorum.

Vesselam...

Kent Mobilyaları

Ferdi ÇÜRÜK

Hemen önce konuşmayı bitirip telefonu kulağından sıyırdı. Yaşadığı hayal kırıklığı yüzünde belirgin çizgiler doğurmuş, bir bakıma içini kaplayan hoşnutsuzluk yüzündeki mağrur ifadeyi silmişti. İlçe meydanında maruz kaldığı kuşluk güneşi henüz sabahın erken saatlerindeki soğuğu boğmadığından bedeninde ılık bir tat bırakıyordu. Günün bu vakitleri hep huzur verirdi ona. Her şeyin dengede olduğu bu vakitler, mimar Halil'in projelerini çizip tezlerini yazdığı, bu anlarda mütemadiyen hayatı boyunca boşluğa düşmediği anlardı. Ne var ki belediyenin fen işleri müdürünün telefonda projesinin kabul edilmediğini söylemesi süren gelen bu düsturu yıkmıştı. Her eylemin ve de en önemlisi her duygunun bir vakti olmalıydı, mutsuzluk ve başarısızlık bu vakitlerde kendisini bulmamalıydı. Sabahın ilk ışıklarıyla ilçe meydanına bankları taşıyan belediye işçilerine arada bir göz atıyor, yitip giden otoriter çehresini geri kazanan dek kimsenin gözünde bir ilgi halini almamaya özen gösteriyordu. Özellikle de şu ukala usta başının... Onunla bundan önce iki projede daha çalışmıştı. Kentin muhtelif yerlerine yapılan parkların kamelyalarının tasarımını yapmış, montajın bitimine dek tıpkı şu an olduğu gibi usta ve işçilerin başında durmuştu. O işlerin birinde, muhtemel ki bir yemek arasında ustabaşıyla koyu bir tartışmanın ortasında bulmuştu kendini. Öteki ilçelerde gördüğü kitap şeklindeki bankları, mangal bölmeli kamelyaları, ağaç kovuğundan oyma yuvarlak bankları anlatıyor, bu eski tasarımların şehre köhnemiş bir ruh kattığından yakınıyordu. Nasıl bir karşılık vermişti ki ustaya, ikna edebilmiş miydi acaba, gözlerini kırıştırdı. Işıyan beyaz taşlar iyice tepere yerleşen güneşin parıltısını parçalamadan sektiriyordu.. Vücudunda hissettiği ılıklik yerini yakıcılığa bırakmıştı. Ustayla olan münakaşasını tam olarak ayımsayamadı. Gözlerini ovuşturup meydanı çevreleyen çarpık iş hanlarına,

gelişi güzel serpilmiş masalarıyla semt pazarından arta kalan dağınıklığı andıran çay ocaklarına, ama kesinkes bu dağınıklıktan bir iş ya da bir tür zevk devşiren insan yığınlarına göz gezdirdi. Şehir tüm öğeleriyle tutarsız bir yaşam sürerken ustanın klasik tasarımları yadsıyıp yeni ve hiçbir estetik ekole dayanmayan hikayesi kof tasarımları övmesi gayet doğaldı. Mimarlık tutarlılıktır demişti bir konferansında, peki ya öncesinde ne demişti. Neden hep anıların yalnız baskın anları aklında kalıyorsa veya baktığı her yerde bir tek gözüne batanın billurlaştığı, ötekilerin eriyip bir tür bulamaç kıvamında görüntüler bıraktığı oluyordu. Meydanın çeperlerinde dik ve ince gövdeli zeytin ağaçlarını, yüzü güneşten kararmasına rağmen zeytin ağaçlarının sığ gölgelerini, yeni yapılan saat kulesi görünümlü alışveriş merkezini görmemişti bile. Yalnız dağınık olan nesne ve insan öbeklerinin ayırdına varmıştı.

-Mimar efendi biz yemeğe oturuyoruz buyrun.

Sesi tanıdı. Üslubundaki alaycılık elbetteki ustabaşındı.

- Afiyet olsun sayın ustam, bana bir bardak ayran vermeniz kâfi. Aynı alaycılıkla karşılık vermişti. Mimar efendi ve sayın ustam arasındaki benzerlik hoşuna gitmişti. Her daim yaptığı eylemlerde duyduğu o aykırı his geri gelmişti. Mimar efendiye karşılık bekletmeden verdiği cevap onun yaratıcılığının pratik tecellisiydi.

Akşam olmuş şehir meydanındaki bankların montajı bitmişti, işçiler bir bir gündeliklerini alıp dağılmışlardı. Gün boyu güneşin altında şapkasız dolanan mimar Halil saatler önce kurguladığı anın yaklaşmasıyla içinde belli belirsiz bir

heyecan duyduğunu hissetmiş, benzer bir duyguyu en son doktora tezinin kabulünde yaşamıştı.

- Seni ben bırakayım kıymetli ustam. Gü-lümsüyordu. Sesinde doğal bir içtenlik var-dı. Bir dakika kadar mırıldanıp afilli bir ba-hane bulamayan ustabaşı ardın sıra gelen ısrarlı takip cümlelere yenik düştü. Mimar Halil kafasında kurduğu planın seyrine uy-gun gelişmesinden mutluluk damıtıyor, bel-ki de sabah aldığı olumsuz haberin telafisini yine çok önceleri yaşadığı ve yine aşağılan-dığını hissettiği bir tartışmanın kahramanı ustabaşını ikinci bir tartışmaya çekerek te-lafi etmek istiyordu.

- Bugün pek iş yoktu. İkinciye deyin biter dedim ama anca akşama bitti.

- Hava sıcaktı, dururken tahammül edilebi-lir fakat çalışana gerçekten güç bir mukave-met. Ustabaşının kelimeleri seçerek konuş-ması mimarın hoşuna gitmişti. Ustabaşının cevabı içinde yankı yaparcasına tekrarlardı, cümleyi doğru mu kurmuştu, ustabaşı gibi alaylı değildi. Onun gibi montaj yapamıyor, mobilyaları uygun tertipte dizemiyordu, üstelik artık kendisi gibi kelimeleri seçerek konuşuyor, hoş bir belagat tutturmaya özen gösteriyordu.

- Şu parkta birer çay içelim yorgunluğu-muzu alır. Ustabaşı karşılık vermedi. San-ki yaşananların doğal seyrinden çıkıp bir spontanlığa hizmet etmediğini anlamış gi-biydi. Arabayı parkın önüne bırakıp dar ve uzun araziye yayılmış iki yanı kamelyalarla dolu zikzaklı yürüyüş yolundan aşağı salın-dılar. Parkın öteki ucunda plastik sandalye-leriyle geleni kaçınılmaz olarak içine çeken çay bahçesi bulunuyordu. Parkın zemini haf-fif eğimli olduğundan var olan tek yürüyüş yolu çay bahçesinde bitiyordu, usta ve mi-mar çaylarını alıp kendi yaptıkları çardaklar-dan birine oturdular. İkisi de sessiz ve ger-gindi. Böyle anlara alışık olan ustabaşı arada bir sigaradan sararmış bıyıklarını sıvazlıyor, uçlarını bir aşağı bir yukarı bükerek oyalanı-yordu.

- Bu park benim ilk projemdi ustam. Her akşam bu çay bahçesine gelir etrafı seyre-derim. Daha doğrusu kamelyalarımı, bank-larımı, çardaklarımı seyrederim. Bazıları varki çok özel, biçimce ötekilerden farkı yok ama şunu anladım ki bu şehirde herkesin bir bankı yahut çardağı var. Mesela hemen arkadaki çardak, şu anayola bakan. Orası saçı yalnız yandan traşlı, fosforlu ayakkabılı bir delikanlının çardağı. Kaç kez şahit oldum

şu yokuşlu yolda bir ileri iki geri gidip çarda-ğın boşalmasını sabırla beklediğini. Başka yerler de vardı ustam boş olan. Ama çağ-rışimler işte illa o çardağa oturacak. Mesela bir başkası hmmm. Durdu, istemsizce işaret parmağını emdi. Kendisini dikkatle dinleyen ustanın ilgisi iştahını arttırmıştı.

- Her neyse ustam sen neden klasikleri sevmiyorsun

- Klasik dediğin şu eski tip olanlar mı? İkisi de burnundan soluyordu. Bardağı bütünüyle kavrayan mimar Halil gergin yüzüne zora-ki bir gülümseme yerleştirdi.

-Eski dediğin şey kullanım amacını artık karşılayamayacak arazlar doğuran şeylerdir.

-İyi ya bu uzun tahta parçalarının arala-rında boşluk bırakılarak dizilen ve kolçak-ları bile olmayan şu banklar artık eski, eski çünkü insanlar yeni biçimler, yeni tasarımlar görmek istiyor, mesela taş kolçaklı yuvarlak banklar.

-Taş olmaz, zaten şehrin kendisi taş, şu ya-paylığa bak koca parkta toptasan 20 ağaç var, üstelik yarısı şu tefeci çaycının masaları-nı süslüyor, en azından banklar klasik olsun, hikayesi olmayanın mimarisi olmaz, değil mimarisi başka hiçbir sanat elinde bir esere dönüşmez, hikaye önemli ustam, klasiklerin hikayesi vardır ya da hikayeleri olduğu için klasiktir, şimdi sana Michelangelo'yu mu anlatayım, işte o taşın efendisiydi, yuvarlak merdivenler yapardı, ama yuvarlak bank hiç yapmadı, biz oturmayı çok geç öğrendik biliyor musun ustam. Birden duraksadı, söz-lerinin tesirini ölçmek için bekledi. Az sonra sessizliği bozan ustabaşı çayından son bir yudum alıp gerinerek,

-Şu bizim yövmiyelere zam gerek. Gülüş-tüler. Ilık yaz akşamında parklara boca olan insan kalabalığından sıyrılıp uzaklaştılar. Us-tabaşı bundan sonraki kalan yolu yürümeyi tercih etti, mimar da evine gitti, mutluydu çünkü yine hatırlayacağı şey ustanın son cümlesi olacaktı. Arada bir üniversiteden atıldığı aklına gelmese daha da iyi hisse-decekti kendini. Pijamalarını giyip kendi tasar-ladığı kanepeye uzandı. Sızmaya yakın bir şiir mırıldandı. "Ve hatta parklarını bile bu taş mekânın reddetmek gerekiyor"

Filistinli Çocukların Sessiz Çığılı

Nuriye TOK

Abluka, esaret, zulüm, saldırı, protesto, ateş, bomba, Mescid-i Aksâ...

Size neyi anımsatıyor? kimi hatırlatıyor bu kısa kelimelerde gizli büyük anlam ve korkular? Hepimizin aklına ilk gelen Gazze ve Filistindir hiç şüphesiz.

Baskılanan özgürlükleri, yok sayılan hakları ve zor koşullarda yürütölmeye çalışılan hayat şartları ile İslam dünyasının kanayan bir yarasıdır yıllardır Filistin. Hiçbir gerekçe gösterilmeksizin, İsrail tarafından ateş altında bırakılan Gazze ve ilk kiblemiz Mescid-i Aksâ meydanlarında, çocukların gözlerindeki ışığın yerinde, bombaların alevinin şavkıdığını O, gözlerinde ki sönen mutluluk ve umut ışığının yerini, bombalarından çıkan alevlerin devraldığına şahit olduk her fotoğraf karesinde, geçtiğimiz günlerde bir kez daha.

Neden özellikle kutsal günlerimiz hedef alınıyor, neden en mutlu oldukları anda onların mutlulukları yüzlerinde soldurulmak isteniyordu? Naadeen Abdul Latif in "Biz bunları hak etmek için ne yaptığımızı her gün kendime soruyorum" cümlesinin öğelerini daha tam çözememiş, ana düşüncesini kavrayamamış, sözcükteki anlamını keşfedememişken "Sizi Allah'a şikâyet edeceğim" diyen bir çocuğun sözünün altında ezilirken bulduk Müslüman alemini kendimizi.

Sahi ne yapmışlardı bu çocuklar? Bunu sorgulamak çocukların kendine mi düşerdi yoksa, onlara bunu sorgula-

tanlara mı? Daha çocukluğunu yaşayamadan büyümeye mecbur bırakılan, küçücük bedenlerine yüklenen yetim, öksüz, yuvasız vasıflarının yanına bir de vatansız bırakılma yaftası yapıştırılmaya çalışılmanın ağır yükünü, bir dehliz kadar derin ve içinden çıkılması zor sorularının cevabını kim verecekti o çocuklara? Her gün gözleri önünde ölen anne babaları kardeşleri, akrabaları ve Müslüman kardeşleri onların yaşamında nasıl bir yol çizecekti gelecekte? Her çocuğun hayali o masmavi gökyüzünde uçurtmasının özgürce uçtuğunu izlemekken, neden onlar bunu gönlünce yapamıyor, her an bir bombanın düşeceğinin ya da İsrail'in silahlarından çıkacak acımasız bir kör kurşunun hedefi olabileceğinin korkusu ile yaşıyordu?

Kuşların bile özgürce uçmaya hakkı olduğu bir dünyada neden o çocuklar bir kafese kapatılmaya çalışılıyor, neden vatan topraklarında özgürce dolaşamıyor, neden her çocuk gibi gece huzur içinde uyumak varken, ürkütücü bomba seslerinin arasında uyumaya mecbur bırakılıyor? Kimdi onları böyle bir kafeste yaşamaya mahkûm eden eller? Kimdi onları kendi topraklarında, istenmeyen bir misafirmiş gibi hissettirenler? Kimdi onları vatanında bir kukla gibi oynatmak isteyenler? Tek bir cevabı var bu soruların gücü sadece silahsız insanlara, çocuklara, masumlara yeten, sözde güçlü ama Müslüman aleminin gözünde, o koca yürekli çocuklar karşısında bir o kadar aciz Devlet İsrail ve islamofobi sempatanlığı... Peki, bizler neden bu ığılıklara sağır, bu dehşete kör, bu zulme dur diyemiyoruz? Bizim de Müslüman alemini olarak kendimize sormamız gereken pek çok sorular var, öyle değil mi?

ETKİNLİK

Yaz Okulları

Taner ÇAYIR

İMH Esenyurt Yaz Okulu olarak ortaokul öğrencilerimiz ile kahvaltı programı gerçekleştirdik.

Kahvaltı sonrası oyunlar oynadık. Daha sonra ağabeylerimizin öğrencilerimize kısa nasihatleri ile programımızı nihayete erdirdik. Her sene yaz döneminde icra ettiğimiz yaz etkinliklerimizi bir sene aradan sonra bu yaz da yüzyüze gerçekleştiriyoruz.

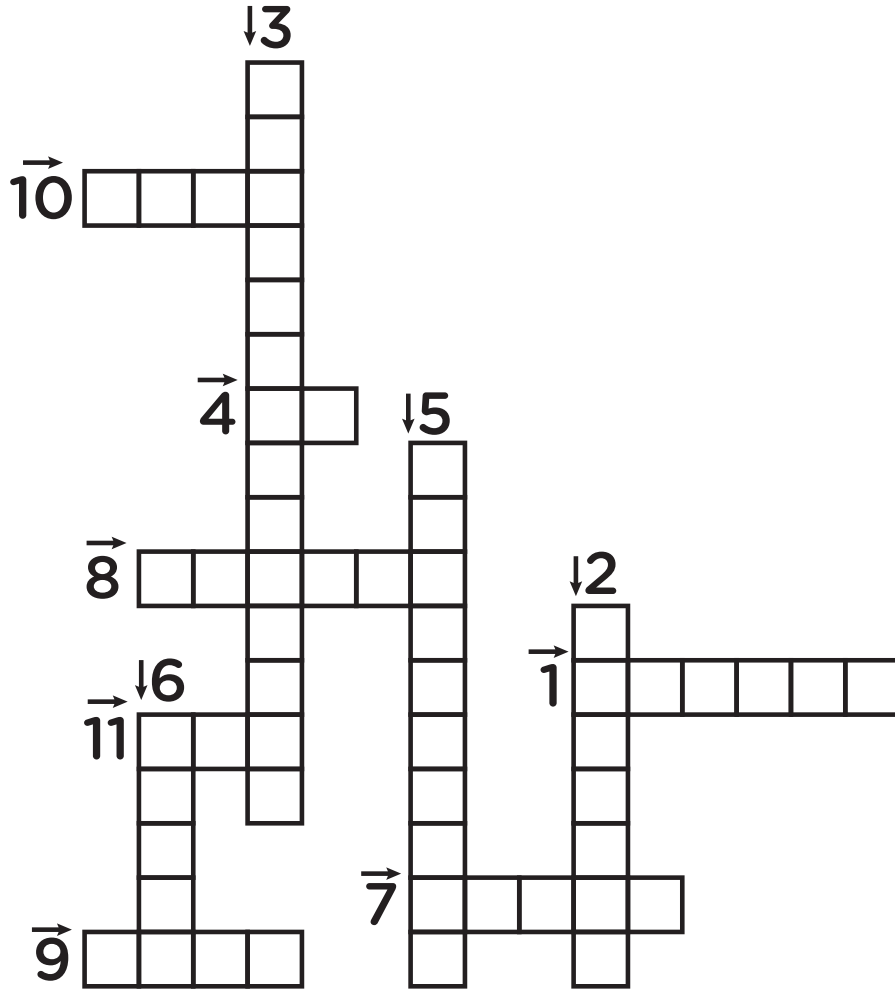
Salgın tedbirlerinin titizlikle uygulandığı programımızda Kur'an-ı Kerim, ezber, siyer, ilmihal, adab-ı muaşeret derslerinin yanı sıra akıl-zeka oyunları, sportif aktiviteler, hobi tasarım ve İstanbul gezileri gibi sosyal etkinlikler de yer alıyor.

Yediveren Çocuk Kulübü "Benim Yaz Okulum" öğrencileri at çiftliğine gittiler. Güzel ve eğlenceli bir vakit geçirdiler.

*İkra kare bulmaca etkinliğimizde sayılar belirtilmiştir. Sayıların yanında ok ile yönlendirmeler yapılmaktadır. Bu oklar ilgili soruda cevabın hangi yöne doğru doldurulacağını göstermektedir.

1. Medine döneminde nazil olmuş olup 286 ayetten oluşması yönüyle Kur'anı Kerim'in en uzun suresi hangisidir?

2. **"Rabbi ona teslim ol! Buyurduğunda Âlemlerin Rabbine teslim oldum dedi"**

Bakara Suresinin 131. ayetine göre Allah Teâlâ'ya bu şekilde teslimiyetini bu sözlerle ifade eden peygamber kimdir?

3. Bakara Suresi 61. ayete göre Kur'an-ı Kerim'de haksızlık yaparak Peygamber öldürdüğünden bahsedilen topluluk hangisidir?

4. Hz. Yunus (AS) ve kavmine atıftan dolayı bu isimle anılan ve 109 ayetten oluşan bu sure kur'anı kerim'in kaçınıcı suresidir?

5. Kehf suresi 93. ayete göre iki dağ arasına ulaştığı zaman hiç söz anlamayan bir topluluk bulduğundan bahsedilen kimdir?

6. Kur'an-ı Kerim'de başında besmele olmayan tek sure olan, 129 ayetten oluşan surenin adı nedir?

7. Hadisi şerifte Kur'an-ı Kerim'in kalbi olduğu bildirilen ve adını ilk ayetinden alan sure hangisidir?

8. Kıyametten hemen önce meydana gelecek olan depremde ve daha sonra bütün ölümlerin kabirlerinden çıkıp hesap vereceğinden bahseden ve kelime olarak yer sarsıntısı anlamına gelen surenin adı nedir?

9. Mekke döneminde nazil olmuştur. Hz Süleyman'ın ordusuna yol veren karıncalardan bahsedilen bu surenin adı nedir?

10. Hz. Salih (as)'ın kavmi olarak da bilinen, Medine ile Şam arasında Tebü'k'e yakın bir yer anlamına gelen Kuran suresinin adı nedir?

11. Mekke döneminde inen ilk surelerden olup adını Hz. Musa'nın vahiy aldığı dağın isminden alan sure hangisidir?

İnşaat - Mimarlık - İç mimarlık - Mühendislik - Müteahhitlik
3D Tasarım - İç mekan Tasarım ve Uygulama

Muhammed Sena ÖZDEMİR

anka_mimarlik_muhendislik

Turgut Özal Bulvarı Dumankaya Miks. No:48/1 Küçükçekmece / İSTANBUL

0532 605 44 36

0533 703 36 36

ankaimm@gmail.com

SU KUYUSU İLE AFRİKA'YA VE ARAKAN'A

Umut Olun

KURBAN BAYRAMIMIZ

mübarek olsun

“Onların ne etleri ne de kanları
Allah’a ulaşır; fakat O’na
sadece sizin takvanız ulaşır...”

HAC SURESİ 37. AYET

